

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYAT

Seçim kanunundan «Ulusal artı»
çıkarılıyor... — Gazeteler —

Demirel — Hepsini ben yiyeceğim!..

Demirel

İŞ ADAMLARI DA ÖNCELİKLE İŞ BANKASINI TERCİH EDİYOR...

Kuruluşundan kısa bir zaman sonra modern bir kredi müessesesi haline gelen Türkiye İş Bankasının, çeşitli sahalardaki iş sahiplerine verdiği milyarlarla ifade edilen kredilerin yekûnu büyük bir hızla gelişmektedir. İş Bankası, iş adamlarının dış piyasalarla olan münasebetleri mevzuunda da faydalı bir rol oynamış, ithalât ve ihracat muamelelerine geniş çapta tavassutta bulunmuş, belli başlı dünya bankalarıyla sıkı bir işbirliği kurmuştur. Ayrıca bütün bankacılık hizmetlerinin ifasında personelin gösterdiği güler yüz, iş terbiyesi, muamelelerde sağlanan sürat, emniyet ve kolaylık, iş adamlarının öncelikle İş Bankasını tercih etmelerinin başlıca sebeplerindendir.

Tasarruf sahipleri için
MÜHİM NOT:

25 Mart tarihinde yapılacak olan 7 Milyon liralık çekiliş için sene sonuna kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak için de biriktireceğiniz paraları İŞ BANKASINDA toplamınızı tavsiye ederiz.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 13 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Mart 1966

Başbakan'dan bir mektup aldım

BAŞBAKAN sayın Süleyman Demirel'den bir mektup aldım: «Doğruyu söylemekten korkmamalı» başlıklı yazım üstüne...

Başbakan: «Yazınızı üzüntü ile okudum» diyor.

Konuya girmeden önce bunu cevaplandırayım:

Kendileri bir kere üzülmüşlerdir. Ben iki kere üzüldüm: Kalemimi, üçüncü bir yazıya zorladıkları için bir, sahiden sevdiğim, sahiden başarısını istediğim ve kendisinden yaptıklarının tam tersini umduğum Demirel'i üzme çaresizliğinde kaldığım için, iki...

Başbakanın mektubu benim adıma yazılmış özel bir mektuptur. Ben de düşüncelerimi bir kâğıda döker, bir zarfın içine kapar, kendilerine gönderebilirdim.

Ama doğru olur muydu?.. Olmazdı. Çünkü sayın Demirel'i üzen yazı, onun kulağına fısıldanmamıştı. Düşüncelerimi, Akbaba okurlarının gözleri önüne sermiştim ben...

«Doğruyu söylemekten korkmamalı» diye Başbakana öğüt vermeye kalkan bir kalem, verdiği öğüte herkesten önce kendisi uymalıdır.

Onun için, yalnız bana yazılmış mektuplarının cevabını, ben, sayın Demirel'e gizlice değil, bütün o yazımı okuyanlar önünde, açıkça vereceğim.

Ben, Başbakanı üzen yazımda, üç konu üstünde durmuştum. Sayın Süleyman Demirel bunlardan yalnız bir tanesini, Amerikalılara kiralananmış üsleri ele alıyorklar ve bana göndermek lütfunda bulundukları «Tutanak dergisi»ndeki sözleri ile, Büyük Millet Meclisinde, tam dilediğim savunmayı yapmış olduklarını benim insafıma sunuyorlar.

Tutanak Dergisini okuyunca öğrendim ki, sayın Başbakan, hitabet edebiyatımıza taze bir üslup getiren açıklamaları ile güzel, pek güzel konuşmuş sahiden:

«Cumhuriyet Halk Partisine soruyorum: Üç buçuk sene iktidarda bulundunuz. Bu anlaşmaları Türkiye'nin hükümrânlığına aykırı bulmuyorsanız gelip buradan söylemeniz lâzımdı. Buluyorsanız, üçbuçuk sene için de niçin değiştirmediniz?»

Sonra, kendisine söz atan eski bir Milli Birlik üyesine verdiği cevap da bakınız ne kadar doğrunun güzeli:

«Madem ki bu anlaşmalar Türkiye'nin hükümrânlığına aykırı idi, bir sözünüzle kanun çıktığı günlerde neredeydiniz?»

Sayın Başbakanın, iki NATO üyesi arasındaki bu özel anlaşmanın altında imzası yoktur. Onunla bu anlaşma arasında bir Demokrat Parti hükümeti var, bir ihtilâl var, bir Milli Birlik hükümeti var, bir koalisyonlar iktidarı var... Bu bakımdan, Meclisteki maksatlı satışmaların cevabını vermek bile, bizce, sayın Demirel'e düşmezdi...

Kalemim, memleket kaderi üstünde konuşurken, dikkatimin en titiz uyanıklığı ile TIP'le bir hizaya gelmekten sakınarak söyleyim ki, bu otuzbeş milyon metrekarelik savunma sahası —Amerika ile ne kadar dost olursak olalım— evsahibini kiracı, kiracıyı evsahibi durumuna getirmiştir.

NATO anlaşması ile bu ikili anlaşma arasındaki ayrılığı, Paris'le Washington arasındaki uzaklıktan daha az sayamayız.

Bu bakımdan, Başbakanın sağlam bir mantık temeline oturtulmuş konuşmasını haklı, ama eksik buluyorum.

Bugün o eksik, yeniden açılan ikili konuşmalarla tamamlanmaya çalışılmaktadır, değil mi?

Sayın Demirel, mektuplarının sonunda:

«Ben, ne doğrudan, ne doğruyu söyleyenden, ne de doğruyu söylemekten korkarım. Diğer misallerinizi de aynı nitelikte sayıyorum. Arzu edilirse gerekli malûmatı da vermeye hazırım» diyorlar.

Basın ringine yeni çıkmadığım için bilirim: Çarpışmada en dikkat edilecek şey, karşımızdakinin zayıf tarafını bulmaktır. Sayın Başbakan da, benim yazımdaki üç ayrı konudan, şimdilik yalnız birini seçtiklerine göre, beni, bu bahiste zayıf, kendilerini kuvvetli sanıyorlar.

Ben, içli dışlı saldırılar karşısında bunalmış bir insanı: «İlle öbürleri için de kendinizi savununuz» diye zorlemem. En dilediğim şey öyle bir durumdan uzak kalmalıdır.

İkimiz de, ard düşünceden uzak, aydınlık içinde konuşmalıyız:

Bayram Sayımız

Akbaba ailesi, haftalarca çalışarak sizlere içi, dışı

RENK Lİ
ve
İ L Â V E L İ

Bir «Bayram sayısı» hazırladı.

Bu sayıda:

Yusuf Ziya Ortaç, Aziz Nesin, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Muzaffer İzgü, Kenan Akıncı, Ergin Ortaç'ın en güzel yazıları.

Necmi Rıza, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Salim Tuncer'in birbirinden zarif karikatürleri...

Ben; Türkiye'nin NATO içinde şerefli bir yeri olmasını önemle isterim. Amerika ile dostluğumuzun, savunmamız, kalkınmamız için hiç sarsılmamasını isterim. Ben, Türkiye'nin hürriyet rejimi içinde, Anayasa ilkelere içinde yaşamasını isterim. Ben, sağın kara, solun kızıl cehenneminden uzak yaşamak isterim. Ben, sayın Demirel'in oluşumunda bütün isteklerim var diye, yüzünü görmeden, elini sıkmadan ondan yana oldum...

Kendileri ile ilk konuşmamda söyledikleri güzel sözlerin yankıları hâlâ içimde uyanıp gidiyor:

«— Ben doğduğum zaman, memleketimin adı Türkiye Cumhuriyeti idi. Halife yoktu, tekke yoktu, fes yoktu, arap harfi yoktu... Som Atatürkçüler kuşağındanım!»

Sayın Tahsin Banguoğlu'na da, Halkevleri için:

«— Ben o evlerde yetiştim» diyen mutlu devlet adamı yine kendisidir. Şimdi, gönüllü müzâitlerle fetheden bu ümidimizin adamı, birkaç bin gogoycu için, üstünde devlet adamı vasfının kııntısı bulunmayan emekli bir doktordan «kolera yoktur» diye aldığı felvaya sığınarak, olmayan paramızı arap çöllerine serpirtiyor!

Şu, A.P'nin tek parti iktidarı içindeki ağız burnunu yalanlayan çelişmeye bakınız: Sağlık Bakanı «kolera tehlikesi yok» derken, Milli Eğitim Bakanı «kolera tehlikesi var» diye bütün illerde ölüm çanları çalıyor!

A.P. iktidarının huzur içinde çalışmasından başka hiçbir isteğimiz olamaz. Onun başarısı ile sevinmiyecek bir tek insan var mı?

Şüphe yok, yeni bir Kurtuluş Savaşı içindeyiz. Ama, bu yeni Milli Mücadele, eski Milli Mücadele değildir. Mustafa Kemal, hâyalindeki büyük amaca erişmek için Hacı Bayram-ı Velî'de, çevresinde hocalar, el açtı, dua etti diye onu ve o günü kendimize örnek alamayız.

Atatürk'ün erişilmez deyişiyle söyleyelim. O:

«— İstiklâl Harbine tekbirle girdik, şapka ile çıktık» diyor...

Şimdi ne olacak?.. Yeni Kurtuluş Savaşı, şapka ile girip tekbirle mi çıkacağız?

Korkmamalı, korkmamalı... Hele doğruyu söylemekten hiç korkmamalı.

Zavallı Menderes'i bir daha kalkmamacasına düşüren, düşmek korkusu idi, iktidardan düşmek!

Hak bellediğin bir yola yalnız gideceksin!

Diyen Fikret'in yiğit öğüdünü tutan adam belki bugün düşer, ama yarın, otuz milyon sevginin mutluluğu içinde, dipdiri kalkar.

Saygılarım, başarı dileklerim yine ve her zaman sizindir sayın Demirel.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ulan Kenan Bey!

AZİZ NESİN

B ABAM, ağız alışmış, her sözün başında «Ulan», «Ulan be», «Vay anasını» diye konuşur. Daha başka şeyler de söyler ya... Dili argoya kaçar. Fatoş da kimden ne duyarsa, papağan gibi kapıyor. Onun Babamı taklit ederek, peltek, peltek «Ulan be», «Vay anasını yahu...» demesine bizim evde herkes bayılıyor. O böyle söyleyince, insana sanki birden büyümüş gibi geliyor.

Geçenlerde bir gece bize misafirler gelmişti. Gözlüklü olan çok komik bir adam. Ne anlatsa bizi güldürüyor. Hele Fatoş, söylenileni anlamıyor ama, başkalarına bakarak, o herkesten çok gülüyor, kahkahadan kırılıyor. İşte o gözlüklü misafir, başından geçen bir olayı anlattı. Çalıştıkları yere bir Alman uzman gelmiş. Bir gün Uzman Almanca olarak:

— Burda herkes birbirine sık sık «Ulan!» diyor. Birbirlerine «Ulan!» diye seslenmeleri dikkatimi çekti. Galiba en çok kullandığınız kelime «Ulan». Herkesin ağızdan duyuyorum bu kelimeyi. Anlamı nedir «Ulan» mı? diye sormuş.

O gözlüklü adam da bu sözden çok utanmış, yüzü kızarmış. Doğrusunu söylese, yabancısıya ayıp olacak. Onun için:

— Evet, demiş, bizde «Ulan» siz konuşulmaz. Köylüsü, işçisi, memuru, aydını «Ulan» der sık sık... Dilimizde «Ulan», «Sayın» demektir. Bizde herkes birbirini yalnız adıyla çağırır, adının başına bir de sayın anlamına «Ulan» getirerek çağırır.

Birkaç gün sonra genel yönetim kurulu toplantısı varmış. Kenan adındaki Genel Müdür de gelmiş toplantıya. Uzman olan Alman da o toplantıda, yönetim kurulu üyelerine açıklamalarda bulunacaktı.

Alman Uzman, toplantıdaki Türklerle sevimli görüştün diye, Almanca konuşurken, yeni öğrendiği Türkçe birkaç kelimeyi de karıştırıyormuş. Öğrendiği Türkçe kelimeler de «Merhaba», «Bay», «Allahaismarladık», bir de son öğrendiği «Ulan».

Toplantının en ciddi bir konuşması sırasında Uzman,

— Ulan Bay Kenan, diye söze başlayınca, oradakiler şaşırılmışlar.

Alman sık sık «Ulan Bay Kenan...» diyor. Genel Müdür, kendisine ulan denilmesine bozulmuş ama, hiç belli etmemiş kızdığını. Almanca yanlış bir şey öğretildiğini sezmış. O günden sonra Genel Müdürün adı «Ulan Bay Kenan» kalmış.

Gözlüklü misafir bu olayı anlatırken, oradakiler kahkahayla gülüyordu. Hele kardeşim Fatoş'u görme, anladığından değil ya, başkaları gülüyor diye o herkesten çok gülüyor.

Başka bir misafir de:

— Biz alışmışız böyle konuşmaya, dedi, meselâ ben «ulan»sınız, «be»siz hiç konuşmam...

Babam bu yargıyı pekiştirmek için başından geçmiş buna benzer başka bir olayı anlattı. Babamın çalıştığı fabrikaya, yeni getirilen makineleri kurmak için bir Amerikalı mühendis çağırılmışlar. Fabrikada herkes birbirine sık sık ayıp bir laf söylüyor. Babam, bu ayıp lafı aynen söyledi. Ben şimdi bu ayıp lafı yazamıyacağım ama, siz onun ne olduğunu anlamışsınızdır. Çünkü bu sövgü, okulda da sık sık söylenir.

Amerikalı mühendis Babama, her yerde, herkesten duyduğu bu lafın ne anlama geldiğini sormuş. Babam da doğrusunu söylemeye utanmış. Hem de bu lafın İngilizcesini bilmiyormuş. Onun için:

— Bu söz teşekkür ederim «Tenkyu» demektir... demiş.

Bu cevap üzerine Amerikalı pek şaşmış.

— Yaaa, demiş, siz ne kadar terbiyeli insanlarsınız. Biz yüzünüzün en nazik insanları diye Çinlileri biliriz. Avrupa'nın en nazik insanları olarak da İngilizleri biliyoruz. Onlar da birbirlerine durmadan teşekkür ederler. Ben Çin'de de, İngiltere'de de bulundum. Ama siz daha terbiyeli insanlarsınız. Hiç bir yerde sizin kadar sık birbirine teşekkür eden insanlara rastlamadım. Her gittiğim yerde böyle bir güzel geleneğiniz oldu.

ğunu söyleyip propagandanızı yapacağım.

Babam da söylediği yalan bir işe yarayacak diye sevinmiş.

Bu konuşmanın ertesi günü Amerikalı mühendis fabrikaya gelmemiş. Yalnız ertesi günü değil, dört gün fabrikaya uğramamış. Kurulacak makineler ortada bekliyor. Herkes telaşa düşmüş. Aramışlar taramışlar, mühendisi bulamamışlar. Dördüncü gün mühendis çıkagelmiş. Gelmiş ama, eli yüzü sargılar içinde. Amerikalıyı büyük bir kaza geçirdi sanmışlar.

Oluş biteni sonradan ondan öğrenmişler.

Amerikalı mühendis fabrikadan çıkınca, kaldığı otele gitmek için otomobile binmiş. İnsanlar da yeni öğrendiği kelimeyi kullanmak merakı vardır ya, Amerikalı da arabadan inip parayı verirken, şoföre Türkçe olarak teşekkür etmek istemiş. Teşekkür ediyorum diye Babamdan öğrendiği ayıp lafı söyleyince şoför de ona:

— Sensin! diye bağırması.

Amerikalı, şoför kendisine «bir şey değil» diyor sanarak, bir da-

ha «Teşekkür ediyorum» demesiyle burnunun üstüne yumruğu yemiş. Neye uğradığını şaşırarak Amerikalı boyuna öğrendiği o ayıp lafı tekrarlar, deliye dönen şoför de yumruğu indirir. Amerikalı da kendini savunmak zorunda kalmış. Birbirlerine girmişler. Sokaktan geçenlerden birkaçı, araya girip Amerikalıyı şoförün elinden kurtarmışlar. Amerikalı da bu iyiliği yapıp kendisini kurtaranlara yeni öğrendiği Türkçe kelimeyle teşekkür etmiş. Hem de çok teşekkür etmek için, o ayıp lafı birkaç kere tekrarlamış. Bu sefer kavgayı ayıranlar da şoföre hak verip, hep birden zavallı Amerikalının üstüne çullanmışlar. Amerikalı dayak yerken, bir yandan da Türkçe «Teşekkür ederim» demek istiyor, bu yüzden daha çok dayak yiyormuş.

Polis yetişip onları ayırmış. Bu sefer de Amerikalı polise o ayıp lafı söyleyip teşekkür etmez mi!

Polis Amerikalıyı tutup karakola götürmüştü. Komser, yabancı olduğunu öğrenince Amerikalıyı salıvermek istemiş ama, Amerikalı mühendis komserde de Türkçe o ayıp lafıla teşekkür etmiş. Tabii kurtulmuş Amerikalı. Kurtulmuş ama, karakoldan çıkınca doğru bir hastaneye gitmiş, dört gün orda kalmış. Çünkü zavallı mühendis, şoförle, sonra o kadar kalabalıkla öyle dalasmış ki, hastanede tedavi görmek zorunda kalmış.

Babamın anlattığı bu gülünç olaya hepimiz güldük. Ama en çok Fatoş güldü. Bir şey anlamadığı halde, bize bakıp gülüyordu.

Bir gün Babam Anneme ertesi akşam için yemeğe misafirleri olduğunu söyledi. Misafirler, tanınmış kişiler. Annem de çok güzel bir ziyafet sofrası hazırladı. Üç erkekle eşleri geldiler. Hepimiz sofradaydık. Misafirler kardeşim Fatoş'u çok beğendiler. «Aman ne cici, ne terbiyeli bir kız...» diyorlardı. Kızını bu kadar terbiyeli yetiştirdiği için Annemi kutladılar. Babam da misafirlerle:

— Efendim, dedi, Anneleri çocuklarımızı hiç sokağa bırakmaz. Kendi başlarına dışarı çıkmazlar. O yüzden terbiyeleri bozulmuyor.

Annem:

— Çünkü, dedi, ne de olsa sokakta başka çocuklardan terbiyesiz laflar öğreniyorlar. Onun için sokağa salıvermem.

Kadınlardan biri:

— Çok doğru efendim, dedi, hattâ okulda bile çocuklarımızın terbiyesi bozuluyor. Arkadaşlarından kötü laflar öğreniyorlar...

Muhalefet bütçeyi kabul etmedi. — Gazeteler —

Demirel — Allah kabul etsin!

Değiştirilen genel müdür...

Göz değmesin, maşallah pek ci- ci, pek terbiyeli bir kızınız var...

Bu övgülerden pek şişinen Fa- toş, misafirlere kendini daha çok beğendirmek, kendini göster- mek için bütün marifetlerini or- taya dökmeye kalktı. Birdenbire Babama:

— Ulan baba be!.. dedi.

Fatoş bu sözüne her zamanki gibi gülmeyeceğini sanıyordu. Ama kimse gülmeyince şaşır- dı. So- ğuk bir hava esti. Babam ne di- yeceğini bilemedi. Fatoş neden gülmediklerini anlayamadı. Ma- rifetini bir kere daha denedi:

— Ulan baba be!..

Çok fena bozulan babam, ken- dince durumu düzeltmek için, sesini zorla yumuşatmaya çalışarak:

— Efendim kızım... dedi.

— Baba be!..

Kaşları çatılan babam, zorla sesini yumuşatarak:

— Söyle canım... dedi.

Ama yine gülmüyordu bu in- sanlar?

— Baba be yahu... Ulan ba- ba be...

— Efendim, canımın içi...

Annem bu bozuk havayı dağıt- mak için soğuk soğuk gülmeye çalıştı. Misafirler de kendilerini zorlayarak sırtıtmaya çalıştılar. Ama Fatoş bu soğuk sırtıtmaları

Değiştirilemeyen zihniyet!

beğenmedi. İlle de misafirleri kahkahalarla güldürmek isti- yordu.

— Ulan baba! Baba be!.. de- dikten sonra, hani o Amerikalı mühendis «Teşekkür ederim» demek sanıp da söylediği o ayıp lâf var ya, işte o ayıp lâfı babam söyledi. En sonunda başarmıştı. Misafirler kendilerini tutamayıp kahkahayı bastılar. Ama Babamın surati iyice asılmıştı. Gülmeler karşısında Fatoş o ayıp lâfı birkaç kere tekrarladı. Annem, baktı ki sonu gelmiye- cek, Fatoş boyuna Babasına o ayıp lâfı söyleyecek, kaşlarını çatıp Fatoş'a:

— Sus bakayım, şimdi ağzına biber doldururum... dedi.

Fatoş, beğenileceği yerde, her- kesin içinde azarlanınca ağlama- ya başladı. Ağlama değil zırla- ma... Ziyafet de rezil oldu. Fatoş bir türlü susmuyordu. Annem onu elinden tutup götürdü, yata- ğına yatırdı. Ama ağlaması içe- den geliyordu.

Misafir hanımlardan biri anne- mi avutmak için:

— Üzülmeyin hanımefendi, de- di, bizimkiler de söylüyorlar...

Başka bir hanım:

— Hem bizimkiler daha neler neler söylüyorlar, ne ayıp lâf- lar... Sizininki yine iyi maşallah...

Daha küçük, aklı ermez ki efen- dim.

Babam, Fatoş'un söyledikleri- ne pek şaşmış görünerek:

— Kimden öğreniyor bu ayıp lâfları bilmem ki... dedi.

Annem de:

— Hiç sokağa da çıkarmayız... Nerden duyar işittir?.. dedi.

Misafirler de «Nerden öğrenir acaba?», «Kimden duyar aca- ba?» diye soruşturmaya, araş- tırmaya başladılar. Ben onların bu soruşturmalarını gerçek, sa- hiden çocukların ayıp lâfları kimden, nerden öğrendiklerini bilmiyorlar sandım.

— Baba, dedim, nerden öğre- necek, tabii evde öğreniyor...

Annem:

— Ne münasebet, dedi, bizim evimizde öyle lâflar konuşulur mu hiç?

— Hohooo... dedim, bizim ev- de her zaman...

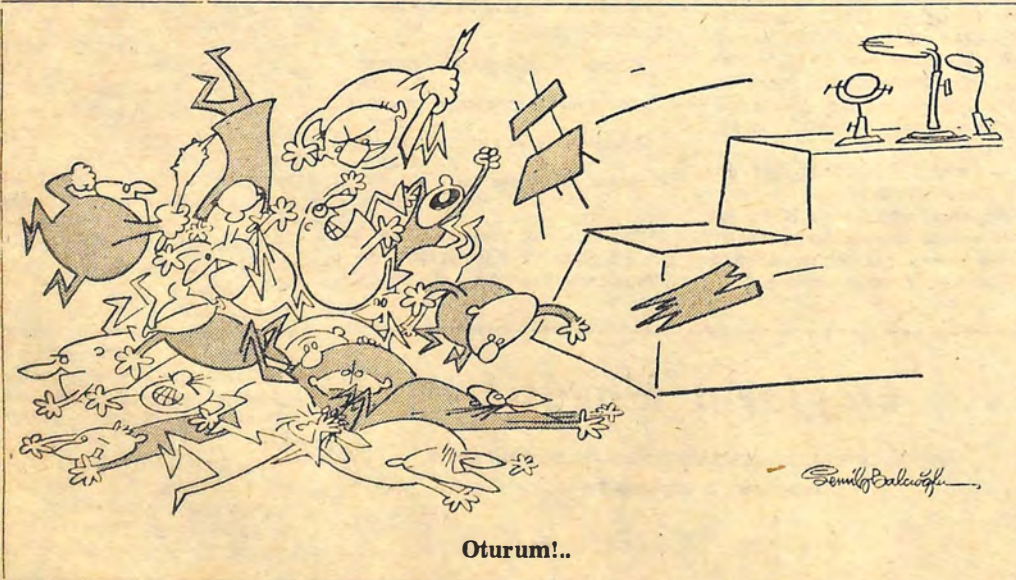
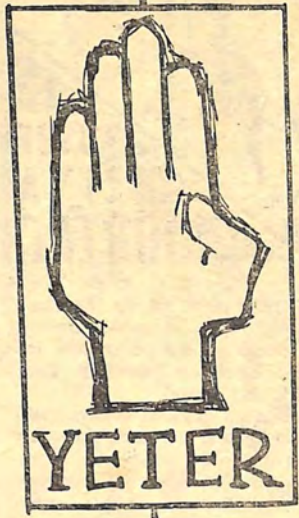
Babam sözümü kesip:

— Ulan, ben hiç öyle lâf söy- ler miyim be! diye bağırınca mi- safirler bu sefer sahiden gülme- ye başladılar.

Misafirler gittikten sonra An- nem beni iyice haşladı.

— Ben ne bileyim, siz sahiden Fatoş'un o lâfları kimden öğren- diğini bilmiyorsunuz sandım... dedim.

Azız NESİN

Oturum!..

— Kim demiş yetersiz diye?

BİZİM YOKUŞ

Faruk Nafiz Çamlıbel

JDADI son sınıfta beraberdik. Onu, Cenap Şahabettin övmüştü bu öğrencilik yanında.. Beni mi?.. Beni de Rıza Tevfik, Ali Canip.

İdimiz de dersleri lütfen dinliyorduk galiba... Sınıfa girişimiz bile başkaydı.

Ben Hakkı Suha ile dosttum. O, ikimizden de uzaktı mektepte...

Tanışmamız sınıf dışında olmuştur. Dostluğumuz da öyle, vezin ve kafiye dostluğu...

Aruz, onun genç elinde oynaktı. Parmakları arasında, birer balmumu parçası idi vezinler. Heceye arüzden geçti Faruk...

Aruz vezninin saltanatı âhen-ginden gelenler için, hecede başarı kolaydır. Millî şairimiz Mehmet Emin Yurdakul'un mısralarındaki ses kuraklığını bunda arayınız: Aruz'u bilmeyişinde!

Kadıköyünde, Kurbağalı dere kıyısında güzel bir evleri vardı Faruk Nafiz'in... Bazı yaz günleri, Yahya Kemal, Orhan Seyfi, ben, misafir giderdik: Gece, Mı-da kıyılarında, gözleri mehtap ile dolu güzellerin dudaklarında isimlerimizin fısıldandığını duymak için...

Sabahleyin, zengin bir kahvaltısı sofrasına otururduk: İki üç çeşit peyniri, dört beş çeşit reçeli, rafadan yumurtası, taze tereyağı ile...

Benim babam ölmüştü birkaç yıl önce. Yoksulluk içindeydim. Onun güzel hayatında acılar benden sonra başladı.

Ben, bazı günler boş midemi tırmalayan bu acılara gülümserdim: Nefretle, hakaretle, tükürürcesine! O, taş gibi katı, kaya gibi dik susardı!

Yıllar geçti aradan.. Ankara lisesinde edebiyat öğretmeni idi artık...

Bu hiyaban ebediyet yoludur, Gider Allaha kadar burdan ucu, Karşıdan bakma geçerken yolcu, Belki bir dert ile bağrın doludur!

Şair, Çankaya yolunu anlatıyor. Atatürk'ün sağ olduğu günlerdeyiz...

Cumhuriyetin kırkıüçüncü yılında da söylediğimiz onuncu yıl marşı yok mu?.. Hanı şu:

Çıktık açık alınla...

Faruk Nafiz ile talebesi Behçet Kemal'in kalemlerinden çıkmıştır.

Bir kendi kendini geçme yarışındaydı Türkiye o zamanlar...

Yine o zamanlarda, Cumhuriyet Halk Partisi, Faruk Nafiz'den dört piyes istemişti, dört manzum piyes... Halkevleri için,

Ömürleri boyunca tek mısra yazmamış adamlar, dört manzum piyes istiyorlardı!

Faruk Nafiz, içi hem sanat, hem hizmet aşkı ile dolu, bir yaz günü, Kalamış'ta Belvü otele kapandı ve elinde üç manzum piyesle çıktı... Nasıl mı?

Üç piyese vücudundan yirmi beş kilo yedirerek!

C.H.P. yazacağı dört piyes için

Faruk Nafiz Çamlıbel

ona beşyüz lira vermişti. Yanlış anlamayınız, yalnız beşyüz lira! Bizim Yokuş'un en insafsız kitapçısı da bundan az vermez...

O, üç ay, herkes denize girerken, herkes plâjda yatarken, herkes buzlu bira içip dans ederken, bir otel odasına kapanmış ve kafasından üç piyes, vücudundan yirmibeş kilo vermişti!

Goitre olmuştu bunalmaktan. Gözleri dışarı fırlamıştı lokma lokma, nabızı yüzyirmi atıyordu dakikada!

Bunun karşılığı beşyüz lira mıydı yalnız?.. Hayır, bir karşılığı daha oldu bu ölüm çabasının: Dördüncü eseri yetiştiremediği için, Halk Partisi idare kurulu üyelerinden bir milletvekili, Salâh Cimcoz, gezdiği tozduğu yerde:

— Partiyi dolandırdı, diye sövdü Faruk Nafiz'e!

Korkmayınız, Faruk Nafiz, politikacılara borçlu kalmamıştır: Sağlığı düzelir düzelmez, dördüncü piyesi de suratlarına attı!

Bir gün, Büyük Millet Meclisinde, günün Başbakanı Recep Peker'le oturdum. Sahiden gönül adamı idi Peker... Önümüzden Faruk Nafiz geçti, dalgın dalgın...

Peker, bir süre gözleri ile arkasından yürüdü. Sonra, nerde ise gözyaşı olacak bir sesle:

— İte ite demokratların kucağına düşürdük, dedi...

Düşünüyorum: Türk edebiyatında «Han duvarları» çapında kaç eser sayabilirsiniz bana?

Faruk Nafiz'in edebiyatımıza armağan ettiği eserler, her sanat dalında bir altın meyvadır: Şiir mi? Evet. Piyes mi? Evet. Roman mı? Evet...

Belki bilmezsiniz: Çamdeviren imzalı mizah şiirleri de onun-dur.

Sözü, onun usta kaleminden çıkmış iki mısra ile tamamlayın. Bakınız, Millî Eğitim Bakanlığının eski Orta tedrisat Umum Müdürü Cevat Dursunoğlu'nu nasıl alaya alıyor:

Adem atlatmak dilersem ger idariyatta
Git Cevat üstadı seyret Orta tedrisâtta!

Burhan Esen

Bizim yedek parçalardan biri de tanıdığınız, sevdiğiniz Burhan Esen... Tesadüfen Urfa'da doğmuş: PTT müdürlüğünden emekli babası o yıl oradaymış... Tesadüfen Samsun'da başlamış ilkokula, çünkü babası oradaymış o zaman.. Sonra, ortaokula Ödemiş'te gitmiş, liseye İzmir'de.. Hepsi dediğim gibi, tesadüfen! İlk yazısını bana 1938 de yollamış. Henüz ondört yaşında iken... Bu ilk yazı, dört mısralık bir manzumedir. Akbaba'ya girmemiş ama, Esen'in hafızasından da çıkmamış:

Elimde kalemimle bir yazman olacağım,
Bir mecmua çıkarıp koyacağım ortaya.
Kâğıtları doldurup daima yazacağım,
Bazan aç kalacağım, yüz ver-meyip parayal

Burhan Esen, yazısında mizah çeşnisi olan bir hikâyecidir. Meğer, şiir de yazarmış.. Geçen sa-

yımızdaki «Urganda da, yorganda da» başlıklı manzumesi hem güzeldi, hem usta işiydi, değil mi?

Onunla yakınlığımız postacı aracılığı ile başladı. Ödemiş'te oturuyor. Evi var, eşi var, mat-bası var... Sonra, sahiden verimli bir de kalem var.

Bir gün odamın kapısı açıldı ve içeriye iki güler yüz girdi.

Hani her tarafa kök salmış büyük ailelerin tanımadığı akrabaları vardır: Ben sizin amca çocuğunuzum, ben sizin teyze kızınızın diye çıkverirler günün birinde... Bunlar da öyleymiş meğer: Biri Akbaba ailesinden Burhan Esen, öbürü ki-bar ve güzel eşi Nilüfer Esen...

Bir görüşte ısındığımıza inanınız: Tath insanlardı, içten insanlardı...

Burhan Esen, ilk yazısını yirmisekiz yıl önce bir mizah denemesi ile bana göndermiş ama, kalem hiç boş durmamış ondan sonra da... Sayfalarında birçok istidadın çiçek açtığı, sayın İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nun «Yeniadam», bu genç imzanın

Burhan Esen

da yeşerdiği, boy attığı ilk toprak olmuş...

Senra, İzmir gazetelerinde fıkralar, hikâyeler... Kendi gazetesi Cephe'nin bütün yazıları!

Ama diyor kendisi, en önem verdiğim «Akbaba»dır...

Her zaman düşünürüm, arasıra söylerim: Aleksî Karel gelsin de «İnsan, bu meçhul»ü, bizim topraklarımızda görsün.. İşte Burhan Esen de Anadolu hazinemizde gömülü kalmış, bir yarı meçhul... İşte ince, duygulu eşi Nilüfer Esen de, adı sosyetenin dudaklarından uzak bir sahici Türk hanımı!

«İnsan, kendi kaderini kendi yapar» derler. Doğrudur biraz. Ama biraz... Ne kadar yaparsa yapın, yolu Bizim Yokuş'una Ödemiş'ten geçen bir yazar, ancak Burhan Esen kadar yapabilir talihini...

Ne mutlu ona diyeceğim: Şikâ-yetsiz, gülümser bir yüzü var, pek efendi, pek uysal bir yüzü.

Bu yüzle Bizim Yokuş'ta talihini yapabilir miydi acaba?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Dağların Havası!

Münif Fehim'in emsalsiz fırçasıyla resimlenmiş, şaheser bir manzum roman

Pek yakında Akbaba'da

ankara

MEKTUBU

Nimet Arzık

Başbakan

Onu dinlerken, politik mantığın, formel mantığa pek uymadığını müşahade ediyor insan... Bir hayli gelişmiş, bir hayli güvenli, bir hayli yerleşmiş Demirel... Bir sürü kitapları da harıl harıl kıraat etmeğe başlamış. Aydınlar oligarşisinin bahsettikleri kitapları... Kozunuza koz çıkarıyorum dercesine: «Ben de size profesör söyleyeceğim» diyor... Söyle... Yalnız sayın Başbakanım, aydınlar oligarşisi, artık pek okumuyor... Bunu Feyzioğlunda da görüyorum, Mehmet Ali Aybar da... Hep «tarihe karışmış» eserlerden pasaj yetiştiriyorlar... Bir o «büyük sesli» Coşkun Kırca, kitap karıştırmaya devam ediyor bence...

«Red kabul, red kabul... Orası iyi. Bütçe de geçti amma... Beni bir şey ürkütüyor. Hayır, hayır, ne memurların büyük göçü, ne Danıştay kararlarının uygulanmaması... Beni ürküten bir tek şey var Başbakanım: İsmet paşayı fazla hafife alıyorsunuz!.. Alma!.. Şimdiyedek kim onu hafife almışsa...»

Dediği dersin! Başbakan gülec. Başbakan, istediği zaman sevimli. Başbakan kanık-samamış... Ne hayata, ne alkışa... Alkışlanan sözlerine bakıyorum: (Kendi de baksa fena olmaz, rotayı azıcık fikre doğru kıvrırmak için.) «Memur çabıksandır, feragat sahibidir...» Şak şak şak!

«Biz milli iradeyle geldik...» Şak şak şak!
«Hâkimiyet milletindir...» Şak şak şak!

«İsterseniz tekrar seçime gidebiliriz...» Şak şak şak!

Yani «şakşak» kelimeler şakşaklanıyor... Başbakan olmasın... Alkışlanınca, içimden telâşlanırım: «Gene şakşak bir şey söyledim, iyi değil yahu» derim kendicağzuma!

O, demiyor... Şimcik, seçim kanunuyla af kanununun gürlütülerine dalacağız... Yolun o uğraındayız... Hakkınızı helâl edin!

Red, Kabul!

«Red, kabul, red, kabul...» Ve yeni senenin bütçesi, geçti...

Milletvekillerinin bazılarının, bu kelime, şimdiyedek otururunda söyledikleri tek kelime olduğu için, bütün ruhlarını, coşkularını, güçlerini bu tek kelimeye koymuşlardı... Hâlâ sesler kulaklarımda: «Kabul, kabul, kabul, red, red, kabul...»

Gece oturumları «hoş» oluyor... Toplantı salonu, tandır şeklindeki avizelerden dökülen ışıkla boğulu... A.P. liler pürkeyif, pürgüven,

— Tanyor musun, nerenin milletvekili bunlar?..

pür... bütün «pürlükler» içinde... Pür kırmızı çorap, pür çividi kırat... Çoğu ön ceplerinde mendil... İki türlü taşınıyor bu mendil... Biri «a la Bilgehan»... Çekme... Bir, à la choux-fleur, yani karnabahar şeklinde oturtulmuş... Kimisininki temennâlar gibi dizlere kadar düşük nerdeyse!

«Bu kadari yeter»...

İktidar partisi kesin: «Aman aman aman... Bu kadari yeter, diyor, daha fazlasını n'apacağız hanımların aramızda?»

Bu kadari neye yeter ahbaplar... neye?

C.H.P. liler, hemen işi dünyanın en samimiyetsiz formülüne bağlamışlar, hemen hemen her zamanki gibi, bir samimiyetsizlik «devrim bekçisi» formülünü (Aman sıkı tutun o bekçiliği!)

«Biz hanımların çoğalmasını isteriz, Meclisteki havayı yumuşatmaları için...»

Azıcık tarih okuyun bre ahbaplar... O yumuşacık hemşirelerinin geçtikleri yerde hiçbir yumuşama şimdiyedek müşahade edilmiş midir?... Kan, entrika, diş, tırnak... karışıklık... O kadar... Amma ana muhalefet partisi isterse tarihi bile değiştirebilir... Değiştiremez mi?

Parlamentoda sekiz milletvekilesi var... Üçü A.P. li, üçü C.H.P. li, biri TİP'li, biri de, YTP. li...

A.P. liler:

Onlar işte «birinin yerine» seçilmiş olanlar, üçü de...

Bir zirveye oturtulmuş, esmer bir damlacık Nilüfer Gürsoy (Bursa)... Seneler geçtikçe gençleşen

dallaşan... En sempatiği o Neriman Ağaoğlu... Mağrur, hırçın ifadeli... Ak saçlı, çıtalar gibi vücutlu Bayan Gedik... Faaliyetleri mi?... Müşahedemizin dışındadır...

C.H.P. liler:

Üçe, üç... Onların da üç maskotları var. Ancak bir tanesi, genç, sıkı bukledi, sivri ve gülen gözlü Türkân Seçkin. Seçimi bileğinin gücüyle kazanmış... Edirmede deneme listesinde, baş yeri almış!.. İki çocuk anası. Öğretmenmiş. Kocasını da matematik öğretmeni... Öbür ikisi, Nermin Neftçi ve Zariye Koçak, «bakiyedenlik»!.. Biri Muştan çıkarılmış, biri Bitlis'ten. Doğu artık modernleşti, eksik etekleri temsilci olarak kabul edecek kadar... Bakiye zoruyla olsa bile... Şükür! Onların da faaliyeti!.. Galiba henüz başlamadı! Bir Türkân Seçkinden azıcık ümitliyiz...

YTP'nin maskotu: Sevinç Düşünsel. Bir eski C.H.P. li politikacının kızıymış... Avukat. Esmer, canlı kanlı, prenses Süreyya dudaklı, son derece muntazam bacaklı olmasına rağmen, çok uzun etekli (Akababın notu: Nasıl gördün böylese a Nimet Arzık?) genç bir hanım...

Faaliyeti... Hele hele alışıns da Meclise... hele hele!

...Ve TİP'ten Behice Boran... O «erkekçe» görevini yapıyor. Formasyonu da azıcık müsait. İlk söz almasını «Mektupçuluk» konusunda olmamasını istedik... Mektuplar mı? Şu mektuplar canım!

Hanımlarımız, truakar kolları hafiften dirseklerine kaya kaya, el kaldırıyorlar, tekrar bileklerine

kaya kaya kol indiriyorlar. Çoğunluk başka şey mi yapıyor dersiniz ben de derim ki, bunca zarif bir «azınlık», çoğunluk gibi hareket edemez, hoyrat çoğunluk gibi!

Artık göstermeliklikten çıkın da, önemli konularda da azıcık katkınızı görelim ablacıklar!

Nurettin Ok ve incisi!

Nurettin Ok, Süleyman Demirel, Sylvie Vartan... Dünya, politika, müzik, her şey gençleşti. Bu genel tazeliğe, genç Meclis Başkan vekili Nurettin Ok, helâl süt damlaları gibi inciler döküyor...

Nurettin Ok «talimat üzere» Muhalefeti azarlıyor pek sık... Muhalefet de, Muhalifliği bilsin azıcık: Saygılı, ölçülü, nazımlı, ılımlı, yapıcı olsun, elâlemin kazma kürek yıktığını yapacak kadar yapıcı! Neden öyle olmuyor?

İktidara sadece: «Sabır... tahammül beyler» gibi uyarmalarda bulunuyor... İktidar da, her iktidar gibi sabırlı hani!

Eğer «tarihler»in pek karalanmış sahifelerinde azıcık yer kalmışsa, herhalde Nurettin Ok'un, son incisini kaydeder tarihler:

— «Sayın milletvekilleri, İngiliz parlamentosuna yalancı şekilde hareket edin!»

Aman inciii, canım inci, güzel inci, gel ortada kalma! Seni Akbabanın gagasına teslim edeyim. En emin yer orası:

— «İnciii... inciii!.. A Nurettin Ok'un incisi, neredesin?» diye kırk yıl sonra seni sorana:

— «Vatandaaaş!.. Burdayım, Akbabanın gagasında!» diye cevap verirsiniz...

Nurlu istikbâl!..

Benim Pürkeyif

ULAN BATOR

Muzaffer İzgü

GÖZLÜĞÜ gözünün altında, kıravatı yeleğinden fırlamış, burnu sola çarpık, yaşlı memurun karşısında, resmi daireler talimatına uyarak, ayaklarını birleştirip, okkalı bir selâm kondurduktan sonra:

— Beyefendi, dedim, bizim bi tapu işi var. Bu evrakı da istiyorlar... Lütfen emir buyurur musunuz?

Nazik adammış doğrusu:

— Buyurun, oturun, dedi. Sonra sordu:

— Ne işi bu?

— Bir miras meselesi var da efendim, babamın tapulu arazileri sorulacak.

— Ha, öyle mi?

— Evet, öyle efendim.

— Pekiyi, nereden soracağız bunu?

— Adana'dan...

— Bak, Adana dedin de aklıma geldi... Otur otur şöyle... Vallahi şimdiki gençlerde hiç coğrafya bilgisi yok azizim... Geçenlerde bir genç geldi buraya, kendisine Moritanya nerededir diye sordum, kutuplarda demesin mi?

Bereket, şu son Birleşmiş Milletlerde aleyhimizde oy kullanan devletlerin yerlerini öğrenirken Moritanya'nın da yerini öğrenmiştim.

— Vallahi çok ayıp etmiş doğrusu beyefendi, dedim, yani bu zamanda Moritanya'yı bilemeyecek kadar...

— Değil mi ya efendim? Bunun altı üstü Moritanya. Vallahi gözüm kapalı bile bulurum!

— Ben de öyle beyefendi... Afrika da bu memleket...

Bu cevabımdan bayağı hoşlanmıştı. Sevindiğini belli ederek, bir üçüncü sigarası uzattı. Kıbriti üfledikten sonra:

— Ha, ne diyordum? dedi. Meselâ Adana, değil mi ya efendim?.. Seyhan nehri akar, sonra efendim pamuğuyla küfürü bereketlidir... Bunlar hep coğrafi malumatlar...

— Öyle beyefendi.

— Vallahi hiçbir şey değil de, bi memleketin başşehirini sorduğum zaman bilemiyorlar mı, kanım tepeme çıkıyor... Geçen gün yine birine Fransanın başşehirini neresidir diye sorduğumda, bana ne dese beğenirsiniz?

— Roma mı dedi?

— Roma dese neyse be kardeşim, Kenya demez mi? Sonra Kenya neresidir diye sordum, Konya dedi... Ben de tuttum evrakını eline verdim: Git, Fransanın başşehiriniyle Konya'yla, Kenya'nın yerini öğren, öyle gel, dedim. Hep kabahat nerede biliyor musun?... Şu danslarda. Yok

yeyeymiş, yok tivistmiş, yok lokomotifmiş... Çocuklar danstan başlarını kaldırıp da coğrafya kitaplarının yüzüne bakamıyorlar ki!..

Bir ara ikimiz de sustuk... Adam, cebinden bir gazete çıkararak işaretti:

— Bak işte, meselâ şurada Reyk Javik yazıyor, dedi. Şimdi çağıracağsın şu futbolcu, dansçı gençleri, hiçbir de Reyk Javik'in nerenin başşehirini olduğunu bilmeyecekler.

— İslânda'nın beyefendi...

— Yaşşaaa!.. Varooo!..

Adam, neredeyse, maçı kazanmış Fenerbahçeli'yi öper gibi alınımdan öpecek.

— Yaşsa delikanlı yaşsa!.. Pekiyi Hanoi?

— Kuzey Vietnam'ın...

— Bravooolo, varooo!..

Nerdeyse ben de "Gooooo!" diye bağıracağım. Baktım adam dünyada ne kadar irili ufaklı devlet varsa, hepsinin başşehirini soracak.

— Efendim bizim işi, dedim.

— Haa sahi, ne işiydi sizinki? diye yüzüme baktı.

— Tapu işi, Adana...

— Eveet, hatırladım hatırladım... Vallahi kusura bakma, şu başşehirlerin isimlerini bilemiyorlar mı, ifrit oluyorum ifrit. Hih, bak, şuraya yazıyorum işte. Adınız?

— Mustafa Çokbilir.

— Güzel, çok güzel!.. Babanızın adı?

— Ahmet Çokbilir...

— Vallahi çok güzel. Rahmetli babanız da bilir miydi başşehir isimlerini?

Şimdi, bilmezdi desem, adamın suratı asılacak:

— Bilirdi, hem de öyle iyi bilirdi ki, her birinde en azından üçer ay kalmıştı, dedim.

— Çok hoş, çok güzel, çok nefis, bravooolo, bravooolo!.. Eski adamlar başka oluyor canım... Meselâ geçen gün bir tekaüt arkadaşımla konuşuyorduk... Salvadurun başşehirini.

— Efendim babamın arazisi merkeze bağlı Göbekhan köyündedir...

— Göbekhan!.. Göbekhan!.. Bu isme yakın bi başşehir olacak... Dur bakalım nerenindi?.. Dur, dur...

Soktu kalemi ağzına, koydu elini başına, dikti gözünü tavana... Adam düşünür, ben düşünürüm... Nasıl düşünmezsin ki, iş yarım kalacak... Beş dakika sonra:

— Bulduum, Kopenhag!.. diye bir bağırış bağırdım ki, Allah sizi inandırсын, Arşimetin hamamında «evrekası» hiç kalırdı benim yanımda...

Eee, öpüğü haketmiştik artık; hem yanaktan, hem alından.

— Sen hiç merak etme. Bir hafta sonra uğra, cevabını al, dedi.

Bir hafta sonra gittiğimde, bizim yaşlı memur, önüne çarşaf kadar bir harita açmış, boyuna bir şeyler işaretliyordu. Beni görünce:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Şey... Tapu işi, Adana, hani Göbekhan...

— Haaa, hatırladım hatırladım...

Sonra elini alına şap şap diye vurdu.

— Şurda bir yere yazmıştık değil mi? dedi.

— Yoksa gitmedi mi efendim?

— Mühim değil canım, üç günde gelir cevabı. Otur hele otur!.. Şu ismin güzelliğine bak azizim... Kula Lumpur...

İşte şimdi çuvallamıştık. Bu lambur lumbur da nerenin başşehiriydi?

— Evet efendim, hakikaten çok nefis, dedim. Zaten Doğulular...

— Bravooolo, bravooolo!.. Malayan başşehir.

İşim çok acele olduğu için hemen oturduğum sandalyeden kalkarak:

— Şey efendim, dedim.

Bizim yaşlı memur aranmaya başlandı. Sonra aramaktan vazgeçerek:

— Bir daha yazalım, dedi. Ah şu hademeler ahl!.. Bu kâğıtta da ne yazılı diye bir kerecik olsun bakmazlar. Geçen gün İndonezyanın...

— Şey efendim, Adananın Göbekhan köyünden Ahmet Çokbilirin arazisi sorulacak.

Söylediklerimi oradaki bir kâğıda tekrar kaydetti.

— Tamam, oldu bu iş... Şimdi otur da, şu yeni öğrendiğim Ugan da'nın...

— Vallahi karım doğumunda beyefendi, dedim. doğum yapıyor...

Böyle demesem adamın elinden kurtuluş yok ki...

— Aman ne iyi, ne iyil!.. Erkek olursa ismini Som Ali koy, ya da Mim Ali... Ha, bak, onu da söyleyeyim, bunların başşehirleri de şunlardır: Somali'ninki Mogadişio, Mali'ninki Bamako...

Ben yine boynumu bükтім:

— Aman efendim, çok acele, unutmayınız rica ederim...

— Ne münasebet efendim, dedi, bütün kabahat hademelerde... Bir hafta sonra gel, evrakının cevabını al. Gine unutacağımı tahmin ediyorsun değil mi? Vallahi Gine'nin başşehirini Konakri'yi unuturum da, senin işini unutmam!

Bir hafta sonra yine gittim. Bu başşehir hastası memurun karşısına dikildim. İnandır mısınız, yine:

— Ne istiyorsunuz? diye dalgın dalgın yüzüme bakmasın mı?..

— Şey, hani Göbekhan vardı ya...

Adam bi kaşlarını çatış çatış ki...

— Efendi efendi, kendine gel. Onun adı Göbekhan değil, Kopenhag'tır, dedi.

— Yok efendim yanlış anladınız...

Hani şu Adana'nın köyü... Şu miras meselesi...

— Haa şimdi hatırladım. Dur dur, iyi ki geldin. Bak azizim bak, neler öğrendim.

Önündeki dosyanın içinden bir kâğıt çekti.

— İsimlere bak, isimlere... Paraguay, Uruguay... Ha sahi, doğum yaptı mı karın? Kızsa hiç çekinme, ismini Paraguay koy. Hem paralı olur, hem de ay gibi parlak!.. Başşehirlerini unutma ha bunların... Paraguay'ın Asunsion... Kolay akıldakalır canım, asansör gibi bişey. Ötekininki de...

— Bizim iş efendim?

— Ne işi?

— Hani miras, tapuya yazı, Göbekhan...

— Tuuuu!..

Bu kez adam, kabahatini idrak etmiş olacak ki, ramazan davulu gibi göbeğini tokmaktadı.

— Vallahi hep bu işlerin çokluğundan oluyor... Şu göbeğe bak kardeşim! Sen bundan on yıl evvel görecektin bendeki göbeği. Namusuzum politikacılar su dökemezlerdi elime... Neyse!.. Üzme tatlı canı, üç günde çıkar gelir... Söyle bakalım neydi?

— Ahmet Çokbilir'in Adana'nın Göbekhan köyündeki arazisi tapudan sorulacaktı...

— Onu sormuyorum canım, Paraguay'ın başşehirini soruyorum!

— Asansör!..

— Değil efendim, yani biz asansör dediysek tamı tamına asansör değil. Asun-si-on...

— Aman efendim, bu defa da unutulmasın...

— Yok canım, cevabı geldi bil... Sen şimdi söyle bakalım!

Dar kaçtım... O, hâlâ arkamdan:

— Siyam Bangkok, Birmanya Rangun!.. diye bağırıp duruyordu.

Bir hafta sonra yine gittim. Bu kez kapıdan tanıdı. Eh, ne de olsa ahab olmuştuk artık.

— Yazdık yazıyı, yazdık, dedi.

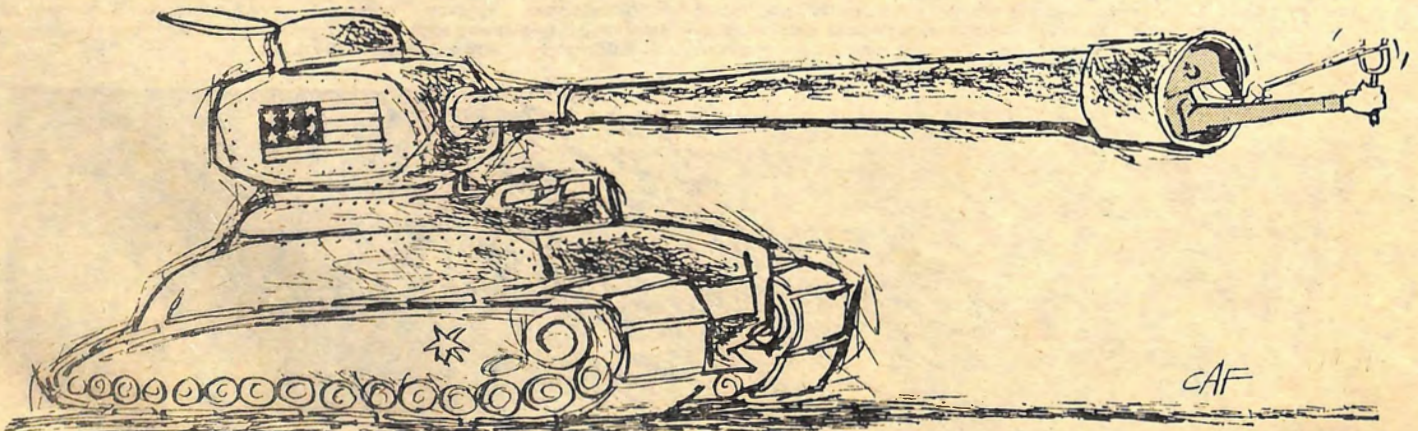
Sonra, beni hararetle sandalyeye oturtarak:

— Ti-ra-naaa!.. diye bağırdı. Gülererek devam etti:

— Sanki operetten bir ses!.. Başşehir değil, müzik, müzik!..

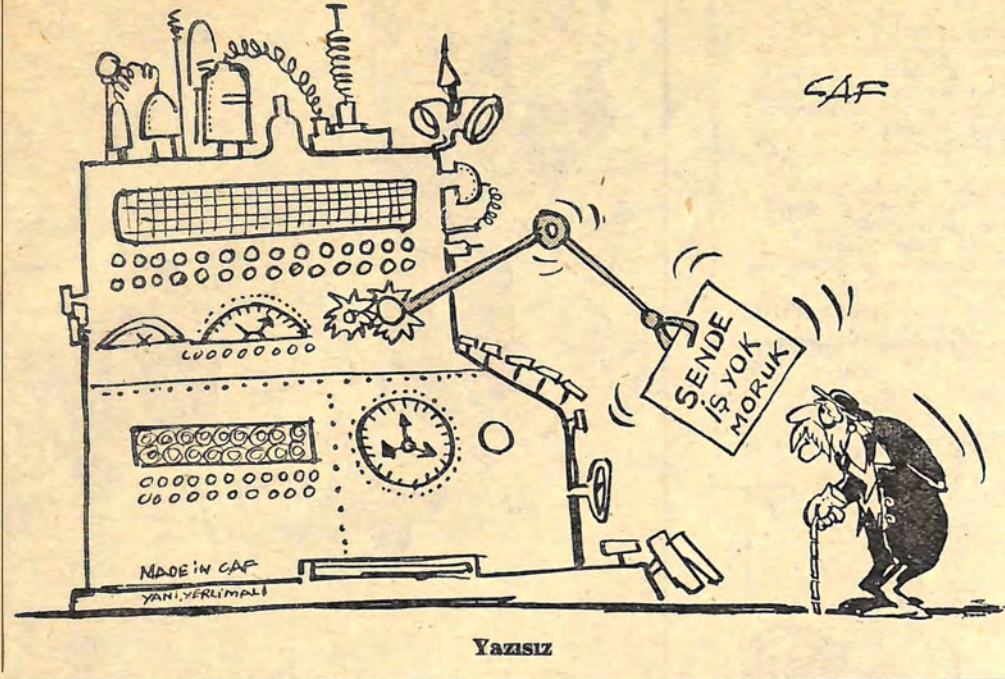
O günü nasıl kaçtığımı bir ben bilirim bir de Allah... Kapıda bile yakama yapışmış:

— Unutma ha!.. Suudi Arabistan'ın El-Riyad, Kuzey Kore'nin Pyongyang, yani piyango desen de olur!

Amerika'nın vereceği silâhları Yunanistan'a karşı kullanamayacağız... — Gazeteler —

Amerikada bir elektronik beyin eşleri evlendiriyor... — Gazeteler —

Evrakıma cevap gelip gelmediğini sormak için tam üç ay, yalnız başımı kapıdan içeri uzatıp kaçtım. Üçüncü ayın sonunda, bir gün her nasılsa içeriye daldım. Daha doğrusu kolumdan sürüklenene sürüklenene daldırıldım. Ama, bizim başşehir koleksiyoncusunda bir surat, bir surat ki sormayın...

— Hayrola efendim, pek üzüntülü müsünüz? diye sordum...

— Sorma sorma, derdim büyük, dedi...

— Aile üzüntüsü mü?

— Yok azizim yok, bir başşehir ismi vardı, onu kaybettim...

— Vah vah, geçmiş olsun!

— Ama yazmıştım, bir yere yazmıştım. Bi aklıma gelse nereye yazdığım... Atmışlardı kâfirler... Ulan şu hademeler, ulan bu hademeler, sorgusuz sualsiz ipe çekmeli kerataları!.. Neyse azizim, bak ben ne buldum biliyor musun?

Sonunun geleceğini bildiğim için can havliyle attım kendimi kapıya. Tam kapıdan çıkarken, postacıyla karşılaştık. Belki benim de evrakım gelmiştir diye tekrar geriye dönerek, başşehirci memurla beraber gelen mektuplara bir göz attık.

Üçüncü mektupta, o yaşı, o göbekli adam öyle bir sıçrayış sıçradı ki, hani ilk Türk füzesi sanırsınız!..

— Hayrola efendim, dedim...

— Yaaa, ben sana dememiş miydin bir yere yazmıştım diye... Ama yazdığım yeri unutmuştum... Bak, al bak...

Elime tutuşturduğu zarfın üzerini okudum:

Tapu Müdürlüğüne

Kopenhag

Ulan Bator

Tabii bizim yazının cevabının üç aydır neden gelmediğini anladınız. Kopenhag neresi, Ulan Bator neresi? Mektup, iki yeri de dolaşmış gelmiş.

Ben dışarı çıkarken, o hâlâ arkamdan:

— Ulan Bator, hiç unutulacak isim mi be?.. Bu ismi günde yüz kere İstanbul şoförlerinin ağzından duyarsın... Hey unutmaz ha, e mi? Ulan Bator, Dış Moğolistan'ın başşehridir!.. diye bağırıyordu.

Muzaffer İZGÜ

Taş korlar tekerine...

— Sayın Talip GÜRAN'a —

Bu dünya bir adımlık yoldan ibaret kul'a,
Kendini ne çamura, ne de çirkefe bula..
Sahip olmağa çalış sade paraya, pul'a..
Karışma el-âlemin şapına, şekerine,
Sonra bir gün taş korlar senin de tekerine!..

İpek gibi yumuşak, su gibi şekilsiz ol,
Çeneni sıkı kapat, yer gelince dilsiz ol!
İstersen kapkaranlık, ışıksız, fiftilsiz ol,
Yine başa alırlar seni güneş yerine:
Aksi yolu tutarsan taş korlar tekerine!..

Eğri giden işlere doğru demeğe alış,
Bostan beygiri gibi gözü kapalı çalış,
Sırası gelince de, bol bol şaklatıp alkış,
Dua et zalimlerin zulmüne, zaferine:
Başka türlü gidersen taş korlar tekerine!..

Boş fikire kapılma adalet ve hak diye,
Nice fellâhlar gezer «yüzlerimiz ak» diye!
Kınama kimseleri ne yüzüz ahlak diye...
Türedilik bahsinde inme fazla derine:
Kimsecik taş koyamaz o zaman tekerine!..

Şahap GÜRSEL

Seç seç al!

* Uygur uluslarla aramızdaki mesafe fazla değil: Onlar ay'ı fethediyorlar, biz ayı oynatıyoruz!

* İnsanlar dış fırçası, dış macunu kullanarak dişlerini genç yaşlarında kaybederler. Hayvanlar, fırçasız, macunsuz dişlerini ölüncüye kadar kullanırlar.

* Ticarethaninizde çalışan daktilo bayana âşık olmamak istiyorsanız, onunla evleniniz!

* Çocuklarımıza cinsel bilgiler vermeye kalkacağımıza, cinsel konularda onlardan bilmediklerimizi öğrenebiliriz...

* Güzel ses sanat olsaydı, bülbül en yüksek ses sanatkarı olurdu.

* İnsan hayal ettiği, politikacı seçilebildiği müddetçe yaşar!

* Çağımızda zengin arabası günün dağdan değil, kaçak eşyaları gümrükten aşırıyor.

* Olmemenin tek çaresi, hiç doğmamaktır!

* Kırkayak futbolcu olabilir, tek oyuncudan mürekkep takımlar kurulabilir.

* Atın arpadan, milletvekliliğinin ölümü ödenekten olsun.

Burhan ESEN

İsraili bir pilot Mısır semalarında dostluk uçuşu yaptı..
— Gazeteler —

— Aniya eski dostluklar alıyoruuum!..

Älem!

Kimi plâncıdır, plâncı,
Kimi yalancı, kimi talancı,
Kimi pilâvci!
Kimi Deve sırtında hacı!
Herkes bir başka biçimde,
Kimi: Seçimde,
Kimi: Geçimde!

Dağdaki kurt kar içinde,
Şehirdeki kurt kâr içinde!
Avcı şikâr içinde,
Herkes inkâr içinde,
Ne Hinttedir, ne Çinde,
İçindedir içinde!..

Erhan TIĞLI

— Bunu mu verdi?.. Pek küçük!
— Aman anneee... Onun da benden istediği küçük bir şey!

Kurtarıcı melek

Otomobilin freni patlamış, araba devrilmişti. Biraz sonra kaza geçiren adamın kulağına bir ses geldi:

— Haydi kalk, kurtuldun. Ben senin koruyucu meleği-nim, seni iki ay evvel attan düşerken kurtardım, on sene evvel katıldığın savaştan sağ, salim çıkardım, geçen haftaki yangından da kurtardım...

Adam, dayanamadı:

— A benim kurtarıcı meleğim, evlendiğim zaman ne-rede idin?..

Çadır hayatı

Ayhan, tanıdığı bir kitapçı dükkânına girer:

— Okunacak güzel bir eser istiyorum, ne tavsiye edersin?
— Size «Çadır hayatı» vereyim, çok güzel bir eser..
— Beni ilgilendirmez artık böyle eser: Dün ucuz bir apartı-man katı buldum!...

Ankarada Bakanlıklar her gün, sabahdan al

— Her gün böyle.. Bakı
— Belli... İçerisi tavlays

Öksürük

Biri, çapkın arkadaşına sordu:

— Gözünün altı morarmış, ne oldu sana?

— Öksürük sebep oldu buna..

— Öksürüğün gözün altını morattı-gını ilk defa senden işitiyorum!..

— Doğru söylüyorum, gardropta idim, giyecek bir şey almaya davrandığım za-man öksürmüştüm de..

Ayak sesleri

Hırsızın karısı, gece yarısı kocasını uyandırır:

— Alt katta ayak sesleri var, koca-cığım..

— Eyvah, herhalde polisler olacak.

K

Tren, istasyondan kalkı cerasinde duran genç bir : kadasına herkesin işiteceği

— Bana karşı gösterdiğ kürler, senden ve billhassa içinde en iyi öpüşmesini b liyorum...

Bu sözleri duyan, yola retle birbirlerinin yüzüne risi dayanamadı:

— Affedersiniz ama, bi lardan iyi öpüşmesini bildi

Genç adam pişkin bir

— Bakmayın siz söyled zım Sami çok sempatik bir lüzum..

Etekler dizkapakların

— Şuraya bak kardeş, bir de l

kadar A. P. li ziyaretçilerle dolup taşıyor...

maya geliyorlar...

!

idi. Kompartımanın pen-
sini uğurlamaya gelen ar-

perverliğe çok, çok teşek-
ar rastgeldiğim kadınların
dan memnun olarak ayrı-

artıman arkadaşları hay-
en kalkınca içlerinden bi-

za karısını birçok kadın-
yliyebiliyorsunuz?..

di. Hiç de doğru değil, bi-
a karşı kibar davranmam

çıkıttıktan sonra:

Berduşun dünyası
İki berduş parkta konuşuyorlardı:
— Bir milyon liran olsa ne yaparsın?
— Bir milyon mu dedin?.. Hemen bi-
tün parklardaki tahta kanepeleri kaldırır
yerine maroken koltuklar koyarım!
At!
Kadın, ruh doktoruna telefon etti:
— Doktor, kocam kendini at sanıyor,
arpadan başka bir şey yemiyor, ona bir
şey söyledığım zaman kişneyerek cevap
veriyor.. Ne yapayım?
— Çok enteresan bir olay! Muayene
edeyim, bana ne zaman getirebilirsiniz?
— Derhal, şimdi eğerini takar, üze-
rine atladığım gibi rüzgâr gibi gelirim!

adan anlayan yok derler!..

A ile B

Bayan A, lâf ebesi,
B, sosyete gebesi!
Kimi görse: baba der,
Yalnız doğan bebesi!
Yesin onu nenesi,
Yesin onu nenesi!

A, Yoksulluktan dekolte,
Ne manto var, ne kürk!
B, takar çifte çifte:
Küpe, bilezik, yüzük...
Tencere çalar düdük,
Her gece başka hödük!

A'mın entarisi:
Nazilli basması!
B'nin Paristen geldi:
Köpeğinin tasmaşı!
A, kızların paşası,
B, çingene maşası!

Cimcime

— Alooo... Sen misin şekerim?.. Bugün işe başladım!..

Caferin sesi

Maç boyunca sesinin var kuvvetiyle: «Ya yaya. Şaşaşa.. Fe-
nerbahçe çok yaşa!..» diye bağırarak Cafer Zorlu'nun haftayında
sesi kısılmıştı. Yanında oturan Semih Balcıoğlu'na döndü:
— Birader sesimi kaybettim!.. Diye sızlandı.
Semih Balcıoğlu hemen yapıştırdı:
— Ne kaybolması Caferciğim, boşuna üzülme, sağ kula-
ğında hepsi!..

Bahşiş!

Vergi dairesinin veznesinin önüne bir adam yaklaşır, me-
mura sorar:
— Size bahşiş versem kabul eder misiniz?
Memur, kaşlarını çatır:
— Böyle bir şeyi nasıl teklif edebiliyorsun?.. Şimdi seni bu
kötü teklifin üzerine savcıya verebilirim...
Adam bir keseye doldurduğu ufak parayı veznedara uzatır:
— Kızmayın memur bey, bu paraların hepsi bahşiştir, vergi-
mi ödemek için getirdim, kabul etmezseniz siz bilirsiniz.. Sahi,
size garson olduğumu söylemedim!

PAZARTESİ

Hamido

Hamido, Malatya milletvekili Hamit Fendoğlu'nun kısaltılmış adı. Hürriyet gazetesi Hamido'yu şöyle tanıtıyor:

« Muhalefete mensup bir milletvekili Mecliste AP. ye yan baksın da Hamido buna tahammül etsin, uslu uslu oturup dinlesin, bu mümkün değildir. Böyle anlarda Hamido eğer çevresinde kendisini tutacak kimse yoksa oturduğu yerden bağırır; varsa, yerinden ok gibi fırlar, kızdığı muhalif milletvekiline hücumu geçer. Sonra da zorla zaptedilen bir Kır at gibi milletvekillerinin kolları arasında dışarı çıkarılır.»

Hamido Malatya lisesinde okurken de pek belalı, pek hırçın bir öğrenci imiş. Bir gün Kimya öğretmenini sınıftan kovmuş ve okuldan ihraç edilmiş. Sonra kendisini ihraç eden öğretmenlere tehdit mektupları yazmış, bıçak çekmiş. Bunun üzerine «ihraç» kararını «mecburi tasdikname»ye çevirmişler. Askerliği de hâdiseli geçmiş, Hamido'nun... Sonra siyasi hayata atılmış. 27 Mayıs'tan sonra Yüksek Adalet Divanınca 3,5 yıl hapse mahkûm edilmiş. Çıktıktan sonra Adalet Partili milletvekili olmuş.

Meclis koridorlarında Hamido'ya ait hikâyeler anlatılırmış. Bir tanesi de şu:

Muhallif bir milletvekili kürsüde konuşurken:

— Başbakanın konuşmasının ikinci paragrafında... deyince, Hamido fırlamış:

— Bizim Başbakanın konuşmasında paragraf yoktur, sözünü geri al utanmaz, paragraf sensin... diye bağırır.

Bütün bu hikâyelerden çıkan sonuç şudur: Babalar anneler haşarı ve haylaz çocuklarından yakınmasınlar. Büyüyünce milletvekili olur belki o küçükler... Öğretmenlerini yumruklayan, bıçak çeken, tasdikname alan nice öğrenciye demek ki politika hayatımızda parlak gelecekler var. Bunlar gerçi kara tahta başında terleyip dururlar. Öğretmen:

— Oğlum niye dersine çalışmadın?... dediği zaman susup verecek cevap bulamazlar. Ama politika kürsüsüne çıktıkları zaman:

— Biz bu vataaaan ve bu milleeet için neler yaptık! Demokrasi, fazilet, hürriyeet... diye bülbül kesilirler.

7 gün

SALI

Ya öğretmenler?

Böylece haylaz Hamido parlâmentoya girip ayda 3500'ü cebe atarken ya onun öğretmenleri ne halde?

Zahir onlar şimdi arpacı kumrusu gibi:

— Şu personel kanunu bir çıkarsa da maaşlar bir artsa da... diye düşünür dururlar.

Meclisteki bütün milletvekilleri o hocaların kürsüleri önünden geçmiştir, ama o hocaları hiçbir düşünmezler. Tersine çoğunda bir öğretmen kızgınlığı vardır, ve bunun içindir ki demokrasiyle birlikte öğretmenlerin çilesi daha da artmıştır.

Eskiden Müellif Hoca Münip Efendi diye biri varmış. Öğrencisi Ataullah efendi Şeyhülislâm olunca, Müellif Hoca Münip Efendi'yi unutmamış ve kazaker yaptırmış.

Münip Efendiye sormuşlar: — Siz her payeye telif eserlerinizle nail oldunuz, bu sefer ki de öyle mi oldu?

Müellif Münip Efendi: — Evet, demiş, bu sefer de bir Şeyhülislâm telif edip, devlete yadigar ettim.

Şimdi Malatya Lisesi hocaları da bir Hamido telif edip, devlete yadigar etmişler. Ve de hayrını ne onlar görüyor, ne de millet...

ÇARŞAMBA

Ümit Yaşar

Ümit Yaşar birbiri ardından şiir kitabı yayınlayan en «velûd» şairlerimizdendir. Şimdi iki tane şiir kitabı birden çıkardı. Bir tanesine hicivlerini toplamış, ötekine şarkı güftelerini toplamış. Bildiğiniz gibi bu sevimli şairimizin iki yanı vardır: Bir yanı romantiktir. Nezle olur gibi aşık olan, tabiatı seven, içkiye bayılan, boheme vurgun Ümit Yaşar... Öteki yanı hınzırdır Ümit Yaşar'ın. Hicvi vardır, mizahı vardır, esprisi vardır... Taş attı mı tutturur, nükte yaptı mı oturtur.

Ve hele nükte dilinin ucuna geldi mi gözünü budaktan sakınmaz Ümit Yaşar.

Son çıkan kitaplarından biri de işte bu taşları bir araya toplamış. Özellikle dostlarına yazdığı hicivler güzel mi güzel... Eskiden şairler hiciv yazmaya özel bir önem verirdi. İşte bunlardan biri devletlilerden birine kaside yazmış.

Ama aldırmamış devletli... Bunun üzerine bir de hicviye yazmış, gene aldırmamış devletli. Dostları şaire sormuşlar:

— Yahu kaside yazdın aldırmadı, hicviye yazdın aldırmadı, şimdi ne yapacaksın? Şair gülümüş: — Mersiye yazacağım... demiş. Ümit Yaşar'a devamlı başarılar dileriz. İyi dostları olmalı, ve dostları başına güzel hicviyeler düşürmeli... Şair kısmının hicvi ne kadar bol ve ne kadar zengin olursa dostları da o kadar bol ve o kadar zengin demektir.

PERŞEMBE

Zemzem

Lâf şairlikten ve şiirden açıldı. Hatırlıyacağınız gibi bir modern şair iddia etmişti ki:

— Şiir ifrazattır!

İfrazat kelimesini belki gençler bilmez. Ter gibi idrar gibi vücudun dışarı atıklarına ifrazat dendiğini söyleyerek bir açıklama yaptıktan sonra bir de fıkrâ anlattım:

Şairlik iddiasında bulunan biri Hacca gitmiş ve dönüşünde Molla Cami'yi ziyaret ederek:

— Divanımı beraber götür-müşüm, mübarek Hacer-i Esved'e sürdüm...

Deyince Molla Cami: — Yanlış olmuş, keşki Zemzem kuyusuna ataydınız... demiş.

Ve fıkraya bir de not ilâve edelim: Bu hikâye olduğu zaman «Şiir ifrazattır» diyen şair daha doğmamıştı; ama Zemzem kuyusuna pisleyip meşhur olan kişinin macerasını biliyorduk herkes...

CUMA

Ajda

Ajda Pekkan, güzel bir film yıldızımız. Özellikle vücudu güzel... Ve beyaz perdeye gegeli soyundukça ünü artmış, soyundukça ünü artmış...

Bunu gören bir Adanalı:

— Gel on gün benim salonunda şarkı söyle, sana yirmi bin lira vereyim... demiş.

Kızcağız kalkıp gitmiş Adanaya... Ama heyecanlanmış, söyleyeceği şarkıyı unutmuş, seyircilerden de özür dilemiş:

— Ne olur beni affedin, bir anlık hevesle bu işe kalktım. Ben şarkı okumasını bilmem...

Müşterilerden biri de: — Kızım şarkı bilmiyorsan bari göbek at!.. demiş.

Hani bir tekerleme vardır: Çamaşır yıkıyor Bez dokurum Şarkı da okurum...

Tipki bunun gibi Ajda Pekkan da filim çevirip soyununca, ve soyunup da filim çevirince şarkı da okuyacağını sanmış olsa gerek.

Kimbilir belki biraz çalışsa onu da okurdu. Ama şarkı okuyamayınca müşterilerin keyfine okumuş, müşteriler de onun şöretine okumuşlar, böylece de değişmişler.

CUMARTESİ

Dövüş

Parlâmentoda kıyasıya bir dövüş oldu. Muştâ ve bıçak da kullanılan bu dövüşte milletvekillerinden bazıları yaralandılar, bazıları hastahaneye bile kaldırıldılar.

Millî irade, millî irade diyoruz, millî iradenin eline muştâyı ve bıçağı kim vermiş ki dersiniz?

Biz millî iradenin muştâlsını bıçaklısını istemiyoruz. Akıllısını ulusunu istiyoruz.

Fütze devrinde muştâyla mı çözümlüyeceğiz dâvalarımızı?

PAZAR

Yatırım

Her gün gazetelerde okuyoruz:

— Şu kadar milyon liralık yatırım yapılacak, bu kadar milyon liralık yatırım yapılacak... diye.

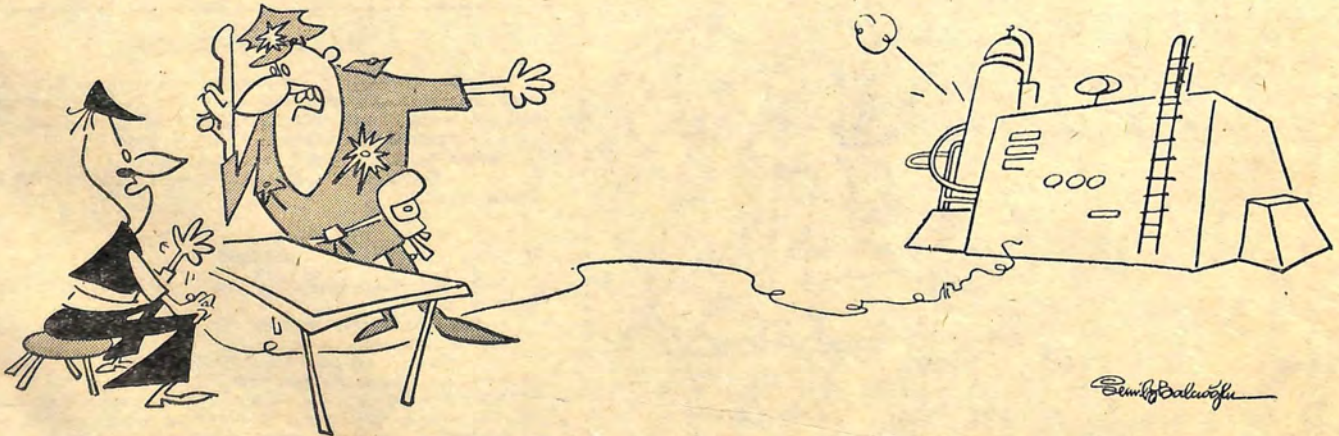
Ve geçen gün bir haberde bu yıl 14,5 milyar liralık yatırım yapılacak diye okuduk.

Yatırım kelimesinin nereden geldiğini araştıran birine müzip bir arkadaşı şöyle demişti:

— Yatırım yatır'dan gelir...

Yatır, bildiğiniz gibi evliya demektir. Bizim yatırım işleri de Helvacı Baba gibisinden yatırlara mum adamaktan farksız olduğuna göre yakıştırmaya yerindedir. Yatırım yatırım diye upuzun yatırdık milleti, yerinden kırıp-dıyacak hali yok kimsenin.

Polis yalan ölçme âleti kullanacak. — Gazeteler —

— Yavaş gel oğlum, makineyi bozuyorsun!

«Yıllardır unutulmuş eski bir sadrazâm konağında sevinç...»

— Aman paşa hazretleri kapının önünde bir saray arabası durdu... İçinden baş kâtiple baş yaver indiler...
— Mutlaka Mühr-ü hümayunu getirmişlerdir!.. Padişahım çok yaşaaa!..

E SKİ Şûra-yı Devlet âzalarından Nafiz Bey, o sabah uşağını uzun uzun azarlardı:

— Bir zamandır sana eni konu bir budalalık geldi. Ali. Çarşıya, pazara nereye göndersem eli boş dönüyorsun. Zembili sırtıma vurup ben mi gideyim? Benden memnun değilsen söyle de bir çaresine bakalım.

Ali, birkaç aydır dinlediği bu tekerlemelerden usanmıştı:

— Vallaha beyim, üç aydır verisiye beni kadar beceren bir uşak daha bulabilirseniz hemen alın. Bakkala, kasaba ne kadar dil döksem, değil verisiye vermek, suratıma bile bakmıyorlar gayrı.

Ali, çakı gibi bir İstanbul çocuğuydu. Son üç aydır efendisinin evini bal gibi parasız idare etmişti. Üstelik şimdi kınamıyordu. Hani yatağını yorganını sırtlayıp bir başka yere kaplanmayı düşünmüyor değil ama Nafiz beyde altı aylık bir alacağı vardı ki göz göre onu feda edemiyordu. Nafiz Bey, Ali'nin isyan etmek üzere olduğunu anlayınca politikayı döndürdü:

— İyi ama Ali, para ile alış veriş etmek zaten iş değildir; marifet parasız mal almaktır? Yanlış anlama, bir gün elbette şu borçlarımızı ödiyeceğiz; hele şu emekli aylıklarımız bir çıksın. Malûm ya borç yiyen kesesinden yer. Hadi çocuğum, göreyim seni...

— Peki beyefendi ama vermiyorlar, vermiyorlar. Ne yapayım?

— Söyledim ya oğlum; Lâzım gelen şeyleri söylersen mutlaka esnafı inandırırısın. Tatlı dil yulunu bile deliğinden çıkarır.

Beceriksiz uşak!

Ali, zembili sırtlayıp gitti; fakat bir saat sonra kulakları iyice düşmüş bir halde dönünce Nafiz bey, fena halde kızdı:

— Yahu, sen sandığımdan daha fazla hayvanmışsın.. yollu esip savurmağa, köpürüp taşmağa başladın.

— Beyefendi, vallaha vermiyorlar yahu, ben ne yapayım? Dil dökmeğe, lâf etmek para etmiyor.

— Dur, farzet ki ben esnafım; gidip ne söylüyorsun bakayım?

Ali, içinden küfürler ederek, zembili sırtına aldı:

— Ustacığım; beyefendi selâm etti, inşallah yarın hesabını temizliyecek. Bugün de biraz yağ, piring, şeker göndermeni istiyor.

— Olamaz, borcunu temizlesin sonra!..

— Ama usta böyle büyük bir adama bu hâl reva mı?

— Olamaz dedik ya sana..

Ali, zembili sırtından indirdi:

— Gördünüz mü beyefendi? Siz bile kendi kendinize vermediniz.

— Hayır; sen istemeğini bilmiyorsun. Gel sen esnaf ol, şuraya otur. Bak ben gelip nasıl isteneceğini sana göstereyim.

— Peki; siz mal isterken ben de esnafın bana söylediklerini ve hattâ yaptıklarını aynen size yapabilir miyim beyefendi?

— Tabii söyler ve yaparsın. Hadi otur şuraya bakalım.

Nafiz Bey, zembili sırtına aldı, odadan dışarı çıkıp sonra tekrar girdi. Kandilli bir temennadan sonra söze başladı:

— Ustacığım; Şûra-yı Devlet âza-yı sabıkasından Nafiz beyefendinin selâm-ı mahsusları var; Yakında borcunu tamamen ödeyecek. Şimdi bu seferlik de son olarak beni bazı şeyler almak üzere...

Fakat daha cümlesini tamamlamamıştı. Ali, birden hisimla yerinden fırladı. Nafiz beyi omuzlarından çevirip yakaladı; kaba etlerine hatırı sayılır bir tekme yerleştirdi:

— Ulan hâlâ öte beri almağa mı geliyor-sun? Gidi dolandırıcının keratanın uşağı. Bir daha buralara uğrama demedim mi ben sana haa?..

Diye haykırdı. Sonra, neye uğradığını anlamıyan efendisini büyük bir saygıyla yerinden kaldırdı:

— İstirham ederim beyefendiciğim; dedi. Her gittiğiniz yerde bu muameleyle karşılırsanız dil dökmeğe, meram anlatmağa vakit bulabilir misiniz?..

Saksığan

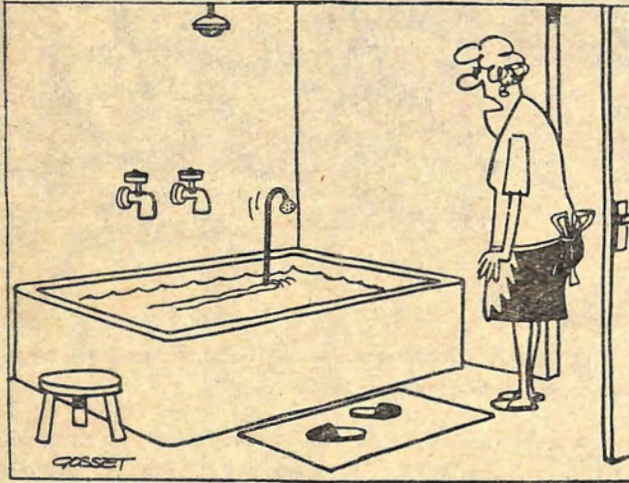
Fâni — Baki

Süleyman Nazif, Şekispir'in eserlerini tercüme eden Abdullah Cevdet Bey için şöyle dermiş:

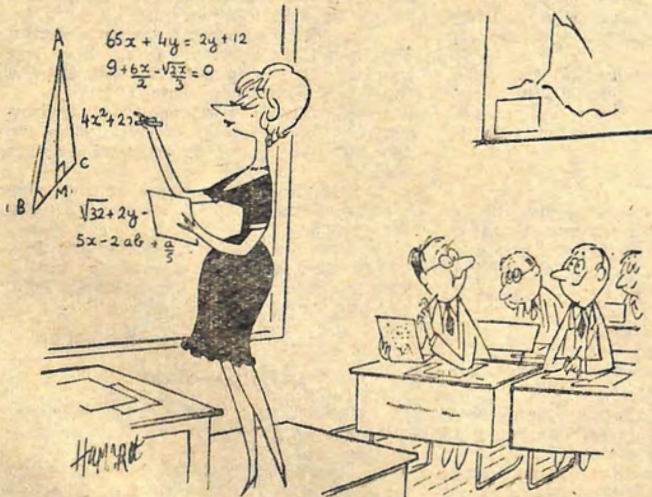
«— Asırlardanberi bütün beşeriyet Şekispir'in eserlerini ölmez olarak tanırdı. Abdullah Cevdet Bey, bu eserleri bir tercüme edip-te rahmeti rahmana kavuşturmak suretiyle bunların da fâni olduğunu ispat etti.»

— Bu muhakkak Picasso...
— Maatteessüf madam, bu bir ayna!..

— Hâlâ sabunu bulamadın mı?

— Benim hesabıma göre, boy 1,68 var.. Göğüs doksan yedi.. Bel otuz dokuz.. Kalça kırkbir buçuk!..

Anlatan

Art Buchwald'dan:
Ergin CORTAÇ

BİLMEM, siz de farkettiler mi?.. Hanımların çoğu, kocaları bir şey anlatırken lâfa karışmağa bayılıyorlar.

Geçenlerde bir dâvette, oturmuş konuşuyorduk tatlı tatlı. Bir ara hanımlardan biri:

— «Haydi şekerim,» diye kocasına döndü, «geçen yaz Monako'da başımızdan geçenleri anlatıver.»

Adam:

— «Canım, şimdi anlatılır mı hiç?..» diye söylenince etraftan:

— Haydi anlat, anlat..» diye sesler yükseldi.

Bu arada karısı da:

— «Nazlanma da, başla işte..» diye ısrar edince, adamcağız çaresiz:

— «Pekiyi..» diye anlatmağa başladı. «Geçen yaz Roma'dan dönüyorduk..»

— «Daha doğrusu Floransa'dan...» diye düzeltti karısı.

— Tamam.. Floransa'dan dönüyorduk. Arabayı ben kullanıyordum..

— «Avrupa yolları çok tehlikeli olduğundan ben kullanmıyordum..» diye ilâve etti karısı.

— Derken efendim, akşama doğru Monako'ya vardık.

— Monako'ya niçin gittiğimizi söylesene..

— Ha, evet.. Portofino'da, otellerde hiç yer yoktu. Monako'ya gelince..

— Dur canım, önce gümrük memurunu anlatsana..

— Gümrük memurunun ilgisi ne anlatacağım şöyle?..

— Aaa, çok komikti doğrusu!.. Herkes kadına dönüp:

— Öyleyse siz anlatın.. dedi.

— «Yok canım, komik filân değildi..» diye cevap verdi kocası. «Hediye götürüyor musunuz diye sormuştu, biz de, Fransa'da tanıdığımız kimse yok ki götürelim demiştik. Bunun üzerine gümrük memuru, benim de yok diye espri yapmıştı sözde.»

— «Ama fransızcada öyle komik oluyor ki!..» dedi kadın. Kocası hiç duymamış gibi devam etti:

— Monako'ya gelince hemen otel aramağa başladık.

Kadın, kocasına dönüp:

— Neden hemen otel aradığınızı söylemiyecek misin?..» diye sordu.

— Eee, dur canım söyleyeceğim.. Geceyi uykusuz geçirmiştik.. Portofino'da uyuruz diye düşünmüştük.

— «Gelgelelim Portofino'da otel bulamadık..» diye kadın yine lâfa karıştı.

Adam:

— «Daha önce anlatmıştım..» diye çıkıştı karısına.

— Olsun bir daha anlat.. Bu nokta mühim çünkü!

— Öyleyse hepsini sen anlat..

— Yok canım, güzel güzel anlatıyorsun işte!

Adam içini çektiikten sonra:

— «Neyse, Monako'da otel bul

duk..» diye devam etti. «Bir an evvel, yatıp uyumak için hemen odamıza çıktık.

— «Akşam yemeği bile yemedik..» diye karısı tamamladı. «Uyuduktan başka bir şey düşünmüyorduk. Monako'yu görmüştük evvelce... Zaten bir sarayı, bir kumarhanesi, bir de Onassis'in yatından başka görülecek şey de yoktu. Haydi, şimdi devam et şekerim.

— Çalar saatimizi sekize ayarladım..

— Çalar saatimizi hep yanımda taşıdığımızı söylemedin.. Mühim bu, unutma!

— Evet, otellerde uyandırmayı unuttular diye çalar saatimizi yanımıza almıştık. Saati kurup hemen yattık.

— Hemen yatmamızın sebebi ni söylesene..

— Canım belli işte.. Ertesi sabah erkenden yola çıkmak için.. Neyse, yatıp uyuduk.

— «Bundan sonrası çok komik..» diye kadın yine lâfa karıştı. «Saat çalınca yataklarımızdan fırlayıp giyinmeğe başladık.»

Adam:

— «Bırak da anlatayım...» diye sert sert karısına baktı.

— «Pekiyi canım, ne kızıyor-sun?..» diye sitem etti kadın.

— Aşağıya inip, hesabı ödedikten sonra da yola koyulduk. Fakat, bu kadar erken saatte yolların kalabalık oluşu acaibime gitmişti.. Etraf aydınlanacağına, gittikçe kararıyordu.

Kadın:

— «Meğerse..» diye gülererek kocasının sözünü kesti. «George, yedide yattığımızı düşünmeden saati sekize kurmamış mı!.. Ya-ni, otelde bir saatcik uyuduktan sonra hesabı ödeyip yola çıkmış-tık tekrar. Fransa'da, böyle bir-iki saat için otele gidenlere sık sık rastlandığından, kimse de bize şaşıp bir şey dememişti. Ne-den sonra işin farkına vardık da, başka bir otele gidip geceyi orada geçirdik. Görseniz, öyle gülüntü ki halimiz!.. O günden beri George, başımızdan geçen bu olayı, kimse rastlarsa anlatı-yor... Öyle değil mi şekerim?

Art Buchwald'dan çeviren:
Ergin ORTAÇ

Sarışın dilber!

Dâvetlilerden biri ev sahibesine yaklaştı:

— «Madam, şampanya dağıtan sarışın dilberi ortalıkta göremiyorum, acaba nereye gitti? diye sordu.

— Susadınız galiba?..

— Hayır, sadece kocamı arıyorum da...

CEYMİS BONT

003½

ÇİZEN

BULENİ
ZEREN

1

CEYMİS, YEMEK
HAZIR.. HADİ GEL
ARTIK SEVGİLİM!

GELİYORUM,
Bİ DAKKA!

CEYMİS BONT, ÇATIDAKİ
ODASINDA, TEK BAŞI-
NA DÜŞÜNMEKTEDİR!

İŞLER KESAT...
KEKLTİKLER GÖ-
RÜNMEZ OLDU!..

KEKLTİK
DEDİĞİ
TÜMSA-
BİKALI-
LAR...

NE MİOLUYOR? Hİİİİ...
SUZAN, CEYMİS BONT'LA
KONUŞUYOR. VAZONUN
İÇİNDEKİ MİKROFON
(MİKROFON, HOPARLÖR
KARISIMI) TELEFON
ÖDEVİNİ GÖRÜYOR!

DUVARDA ASILI GÖRDÜKLERİNİZ CEY-
MİS BONT'UN MAKYAJ TAKIMLARIDIR.

BU SABAH
MERKEZDEN
GELEN TELGRA-
FI AÇMADAN
YAKTIM...

BAZAN BİR
KELİME İNSA-
NIN İSTAHİNİ
KAÇIRIYOR!

İSTAHİNİ KA-
ÇIRAN TELG-
RAF KELİMESİ

BEYFENDİ,
MEYVANIZ?..

BİR TANE DE
BANA SEC
SEVGİLİM!..

TASTAMAM 137 METRE
ÖTEDEKİ MEYVA BAHÇESİ

BAHÇEYE
KOŞAN
UŞAK!

HELÂL!.. EN İYİ-
SİNİ SEÇTİ!..

ARMUDUN
İYİSİNİ TABİİ!..

BİZİMKİ MEYVAYI
DALINDAN YEME-
Yİ SEVER DE...

SÖYLE BANA
NE'N VAR
SEVGİLİM?..

Hİİİİ...
İÇİM SIKILIYOR!

KONT GİBİ YAN GELİP OTURMAK
BONT'A GÖRE DEĞİL!.. ONA NASIL
YARDIM ETSEM ACABA?..

DIŞINI SIKAN
SUZİ... AMA İ-
ÇİNİ SIKAN
KİM ACABA?..

MACERALAR ADAMI BONT,
SON GÜNLERDE HAREKET-
SİZ KALMIŞTIR FORMUNU
BULMASI İÇİN BİRAZ HA-
REKET LAZIMDIR, AMA NA-
SIL?.. SUZİ BUNU DÜŞÜ-
NÜYOR! İŞTE!..

CEYMİSİN BAHÇE
DUVARI

BUTSİ BEN BUL-
DUM SİZE... YÜZ-
DE ON'UNU İS-
TERİM HA...

ÖYLE YA,
GARSON-
LAR KA-
DAR HAK-
KI YOK
MU?..

DUVARIN DİBİN-
DE UÇ KEKLTİK!

POLİS OLMASINA POLİS
YA, BİŞEY ÇIKMAZ.
MINTAKASI DEĞİL
GÜNKÜ...

OOH, NE ÂLÂ!.. PARAYLA
ADAM KAŞIYACAGIZ!..

YÜZDE ONU UNUT-
MAYIN... BEN DE Sİ-
Zİ KAŞIMAYIM SON-
RA!..

AH, AAHH...
NERDE O HIZLI GÜN-
LERİM?.. Bİ SAĞ, ANNA-
DIN MI, Bİ SOL, Bİ DE
KAFA.....

MALÜM MU
OLDU, NE?..

BONT, KAHVEALTIYAN
ÖNCE KAHVEÜSTÜ
YÜRÜYÜŞÜNE ÇIKI-
YOR.

HAFTAYA:
ANTRENMAN
BAŞLIYOR!

Aziz Nesin'in Romanı

— 45 —

— Kalk ayağa!.. Vazife başka, arkadaşlık başka... Bizim Balyoz Hakkı hep böyle söylerdi, hatırladın mı? Artık arkadaşlık bitti, şimdi vazife başlıyor... Kalk, toparlan ulan... Ciddiyetini takın...

Süklüm püklüm ayağa kalktım. Beni iyice azarladıktan sonra, o çelimsiz bedeninin neresinden çıktığını anılamadığım sis düdüğü sesiyle:

— Gece!.. diye kapıya doğru gürledi.

İçeri giren jandarmaya: — Alın, götürün savcılığa! dedi. İşte benim şeyhlik maceram da böyle sona erdi. Bütün gazeteler resimlerle donanarak «Kendine peygamber sülâlesinden şeyh süsü vererek saf köylüleri Cumhuriyet ve inkılaplarınıza karşı kıskırtmaya yeltenen sabıkalı sahteci Paşazade Ferit'i, bir kadının göbeğine dua yazarken yakalanınca halk ling edecekten jandarma kurtardı.»

Aptala yakın saf köylü delikanlı, cezaevine girişinin ondördüncü gününde hastalandı. Delikanlıyı koruyan, onun koruyucu meleği rolünde olan Paşazade Ferit Bey delikanlıyla ilgisini daha da arttırdı. Hasta delikanlının viziteye yazılıp cezaevi revirine gitmesini önledi. Cezaevi doktorundan daha iyi bakacaktı hastaya.

Sağlık memuruyken genç karısını usturayla kesen, bu yüzden ağır hapse hükümlü adam cezaevi revirinde çalışıyordu. Hükümlü ve tutukluların aşı iğnelerini bu adam yapıyordu. Kirli beyaz hastane gömleği sırtında, içinde enjektör ve ampuller bulunan beyaz küvet elinde koğuştan koğuşa gezer, revire yatırılmış hastaları dolaşırdı. En iyi arkadaş Paşazade Ferit'ti. Sık sık yanına gelir, dertleşirdi. Görüşüşüne, davranışlarına göre, cezaevindekilerin en ciddi ve akıllı başında olanlarından biriydi, gardiyanlardan saygı görürdü. Bu ağırbaşlı, yaşlı sağlık memurunun genç karısını niçin usturayla doğradığını herkes biliyordu cezaevinde. Kırksekiz yaşına kadar evlenmemişti. Parası vardı, evi vardı. O yaştan sonra güzel ve genç bir kıza evlendi. Ondokuz yaşındaki kız gerçekten çok güzeldi, ama okur yazar değildi. Yaşlı ve paralı sağlık memuru genç karısını prensesler gibi yaşıyordu. Kız, hayal edemeyeceği bir hayat yaşıyordu. Çok mutluydular. Komşuları, imrenerek, kıskanarak onları mutluluk örneği gösteriyorlardı. Yaşlı koca, karısının değerini bilirdi; anneler kızlarını böyle sövüyorlardı. Yaşlı sağlık

memuru çok kıskançtı. Ama karısı da onu kıskandıracak hiçbir davranışta bulunmuyordu. Genç ve güzel karısının komşu kadınlarla bile görüşüp konuşmasını istemiyordu. Bu yüzden karısı evde tutuklu gibiydi. Ama genç kadın bundan yakınmıyordu. Çünkü, çok yoksul bir aileden gelmişti ve kocası her istediğini, daha o istemeden yapıyor, gezdiriyor, sinemaya, gezmeye her yere götürüyordu. Yedi ay sürdü bu mutluluk.

Bir gece sağlık memuru, karısını usturayla doğrayıp parçaladı. Sonra da ağlayarak gidip karakola teslim oldu. Bu cinayeti niçin işlediğini söylemedi. O söylemedi ama, bir iki komşu kadının tanıklığıyla cinayet nedeni anlaşıldı.

Çok utanç ve bilgisiz olan genç kadın, kocasından gizli olarak, kendi yaşıtı olan konukomşu kızlarla evlilik ve karıkocanın yatak ilişkileri üstüne fiskos ederek konuşukları günün gecesi, kapıdaki merakı yenemiyerek, başka kadınlardan duyduklarını iyice anlamaktan kendini alamamıştı. Yedi aylık kocası yanında uyumaktaydı. Gündüz komşu kadınlarla konuşuklarının etkisinde kalan genç kadın, elini yavaşça kocasının çıplak teni üzerinde gezdirirken, adamın beline bağlı ipin düğümünü eline geldi. Uçkura benzeyen ipin düğümünü çözdü ve eline gelen şeyi, yorganın altından çıkarıp, yanındaki sünek yanan gaz lambasının ışığında incelemeye başladı. İki ucu olan ipin ortasında, kauçuktan ya da lastikten penberisi renkli yapma bir erkek organı vardı. Gaz lambasının kısık fitilinin ışığında, elindeki bu şaşılma şeyi gülmüseyik inceleleyen genç kadın, gündüzkü konuşmaları hatırlıyordu. Demek, yedi aydanberi bir yanlı içinde karıkocalık yaşamaları sürmekteydi. Saf genç kadın, hiç bişeyin farkında değilmiş gibi, elindeki ipe bağlı kauçuk şeyi yatağa bırakacaktı ki, kocası uyanı, genç ve güzel karısının yüzündeki o küçümseyici, alaycı gülümseyişi görüverdi. Koca, yedi aydanberi sürdürdüğü bu cinsel oyalamayı bütün evliliği boyunca sürdürceğini umarken, suçüstü yakalanmış ve bütün mutluluğu birden yıkılmıştı. Karısının gözlerinde yakaladığı küçümseyici gülüşle bütün erkeklik haysiyeti, bir anda çiğnenen kocanın gözleri, fitili kısık lambanın alevinden daha çok parladı. Bundan sonra karı-koca arasında geçen konuşmaların neler olduğu bilinmiyor.

Kocanın ağlayarak karakola teslim olmasından sonra eve gelen polisler, kadının usturayla kuşbaşı doğranmış yataktaki cesedinin ya-

TEK DELİK

nında o plâstik yapma organı da bulunmuşlardı. Bunu erkek ya şaşkınlıkla orda unutmuş ya da büyük gizinin açığa çıkmasına artık almırmaz olmuştu.

Cezaevinde sağlık memurluğunu yapan bu adam, Paşazade Ferit Bey'den başkasıyla hemen hiç arkadaşlık etmiyordu. Sık sık onun yatağına gelir oturur, fısır fısır bişeyler konuşurlardı.

Paşazade, sağlık memurundan iki şişe ilaç almıştı. Hasta Köylü delikanlıya her saat başında bu iki şişe ilaçtan kendi eliyle içiriyordu. Bu iki şişedeki ilaç ya hindyağı, ya ingiliz tuzu ya da onlar gibi bağırsakları aşırı çalıştıran bir ilaç olacaktı ki, ilaçları içmeye başladığındanberi köylü delikanlı yolda uçkurunu çözerken zor helâya yetişiyor, girdiği helâdan bitürlü çıkmak bilmiyor, günün ve gecenin çok saatlerini helâda geçiriyordu. Delikanlı birkaç gün içinde sararmış, süzülmişti. Ama Paşazade yine de, o iki şişedeki ilaçtan kaşık kaşık delikanlıya içiriyordu.

Paşazadeliği nereden geliyor?

Paşazadeliğim, bu anlatıklarımın çok daha eski bir olaydır. Bu, sözü bile edilemeyecek çok küçük bir olay olduğu halde, sahtecilikte kullandığım bütün takma adlar unutuldu da, nedense bu kaldı, paşazade olduğum... Neden böyle oldu, bilmiyorum. İnsanların içinde, kudretli insanların çocuklarının düşünün ve serseri olmalarını dileyen gizli bir duygu var galiba... Büyük adamların çocukları köyü yollara düşerlerse, serseri olurlarsa, herhalde halk, sosyal adaletsizlikten duydukları intikamı almış oluyorlar. Benim bir paşazade olduğum yalanı çok tutup yerleşince ben böyle düşündüm. Oysa hiçbir zaman kendimi hiç kimseye paşazade diye tanıtmadım. Maceralarımın en önemlisi, en kıyası budur.

O günlerde İstanbul'da sıkıyönetim vardı, hem de sıkıyönetim daha yeni kurulduğu için gayetle hızlı ve sıkıydı. Her işte olduğu gibi, başlangıçta çok sıkı başlayan sıkıyönetim de zamanla sıklığını yitirir, gevsemeye başlar. Onun için ben bu türlü işlerin başlangıcından hep korkarım. Başımın yeni bir

belâya girmemesi için çok dikkat ediyordum. Param vardı, durumum iyiydi, üstüm başım da düzgündü. Ne de olsa, yine de sıkıyönetimden kurtulmak için İstanbul'dan başka bir yere gitmeyi düşünüyordum. Hâlâ iyi bir iş tutup, namusumla çalışıp yaşayabileceğim umudumu yitirmiştim. Böyle bir iş kolağan ediyordum ki, durup dururken işte o belâ başıma geldi. Niçin güldünüz? Durup dururken dediğime mi? İnanın ki, durup dururken... İnsan kendi durumunu yorumlarken yanlış olamaz. Ama ben elimden geldiğince, nalıncı keseri gibi hep kendime yontmadan, olayı nasılsa öyle anlatacağım.

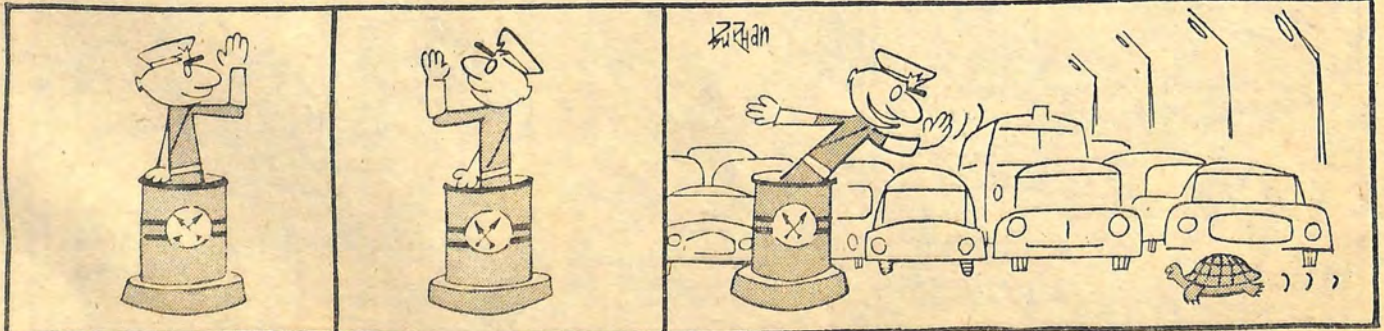
Her insanın sinirlendiği bişey vardır. Meselâ bizim bir felsefe öğretmenimiz vardı... Yine okul anıları mı? Evet, evet... Bu yaşama geldim, hâlâ okul anılarımdan kurtulamadım. Belki de okulu bitirememiş olmamın ezikliği içinde yaşıyorum da ondan... Evet, o felsefe öğretmenimiz, sınıfta ders anlatırken öğrencilerden birinin öksürmesine çok sinirlenirdi. Arkadaşlarımızdan biri öksürse hemen o daha yüksek sesle öksürürdü. Sınıf arkadaşlarımızdan Zil Kemal'i anlatmışım ya size... Zil Kemal hasta olmuş, durmadan öksürüyordu. Felsefe dersinde Zil Kemal öksürünce, öğretmen öksürük sesinin geldiği yana doğru, daha yüksek sesle öksürdü. Az sonra Zil Kemal yine öksürdü. Felsefeci yine onunkinden daha yüksek perdenen öksürdü. Bir Zil Kemal, bir öğretmen öksürüyordu. Biz önceleri işin farkında değildik, yani öğretmenin öksürmeye sinirlendiğini anılamadık. Ama Zil Kemal'e öğretmen arasında bir öksürük düellosu başlayınca, anladık. Kendini tutamayan Zil Kemal ardarda boğulur gibi öksürüyor, öğretmen de onun öksürüğünü bastırmak için kendini zorluyordu. Ders mers güme gitmişti. Derken, zorla öksürmekten suratı kıpkırmızı olan öğretmen birden, ceketini çıkarıp kürsünün üstüne attıktan sonra, gömleğinin de kollarını sıvayıp, Zil Kemal'e:

— Çık ulan ortaya, sen bana meydan mı okuyorsun! diye bağırmasıyla, birden atlayıp horoz gibi Zil Kemal'in üstüne bindi, oğlanı yumruklamaya başladı.

(Devamı var)

KALENDER NİYAZI

Cizen: BURHAN

Milletler Gülüyor

Kutlama

Patron, muhasebecinin odasına ansızın girince, bir şampanya şişesinden kadeh doldururken buldu. Tabii çok sinirlendi.

— Çalışma saatlerinde şampanya içmek nereden çıktı böyle! diye bağırdı.

Muhasebeci kızarmış gözlerini kaldırıp, patronun tombul yüzüne diktii:

— Son zamdan bu yana dedi geçen onuncu yılı kutluyorum da...

Utlanmış..

Kadın Ruh Doktoruna gider, gecelerini mahveden korkunç kâbuslardan bahseder ve:

— Dün geceki hepsinden daha korkunçtu doktor bey! der. Paris'in en işlek caddesi Champs-Elyzées'de başımda sadece bir şapka çınlıplak yürüdüm.

— Utanmadınız mı? diye sordu doktor.

— Hem de nasıl utandım doktor bey, başımda modası geçmiş bir şapka vardı!

Doktorun tavsiyesi

Doktor Madam Durand'ın şikâyetlerini dinledikten sonra:

— Mühim bir şeyiniz yok Madam, dedi. İlk bir banyo alın, temiz ve serin havayı ciğerlerinize derin derin çekin ve iyice örtünün hiçbir şeyiniz kalmayacaktır.

Eve gelir gelmez Madam Durand doktorun teşhisini kocasına anlattı.

— Doktor bana onbeş gün Baleuar adalarında istirahat etmemi onbeş gün kış sporu yapmamı, ve vizon manto giymemi tavsiye etti.

Son kavga

Mösyö ve Madam Dupont çifti için pek de iyi geçiyorlar diyemeyiz. Hele bir gün, küfür düellosundan ve tabak yağmuran sonra kadın kocasına:

— Bitli, diye bağırdı.

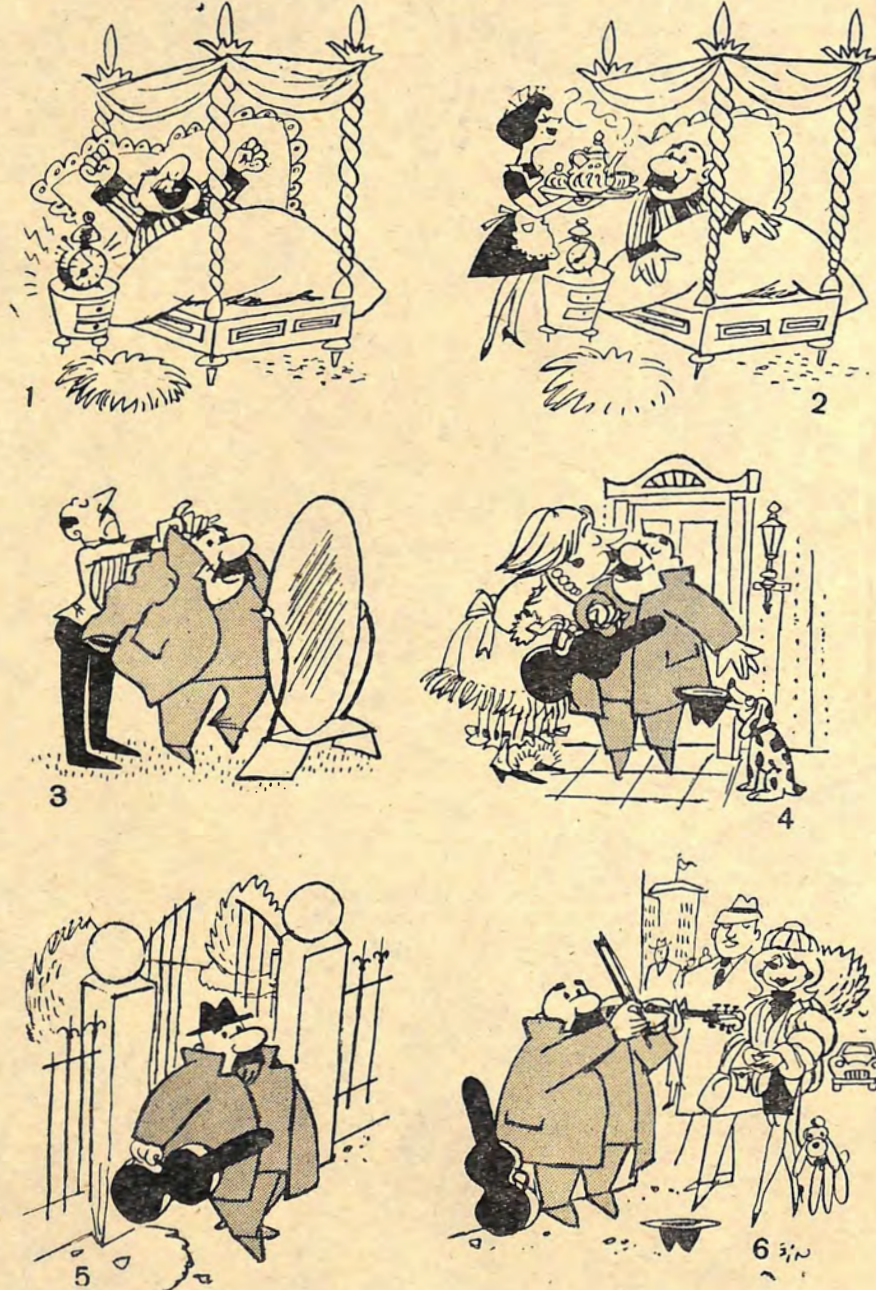
— Ne dedin? diye haykırdı kocası, tekrarlasana!

— Bitlisin işte! N'olacak bitli!... bitli!...

Adam hırsından deliye döndü. Cebinden tabancasını çıkardı. İçindekilerin hepsini karısının üzerine boşalttı.

Madam Dupont «gık» diyemeden olduğu yere yığılırken, son bir gayretle doğruldu, iki elinin baş parmağıyla parmakları arasında hayali bir biti eziyormuş gibi yaptı ve ondan sonra boylu boyunca yere uzandı...

Yazısız hikâye

Asansör

Gazetecinin biri Fransa'daki bir akıl hastanesini başhekimin refakatinde geziyordu. Koridorda birinin omuzlarına çıkmış iki adama rastladılar. Başhekim misafirine durumu izah etme mecburiyetini duydu:

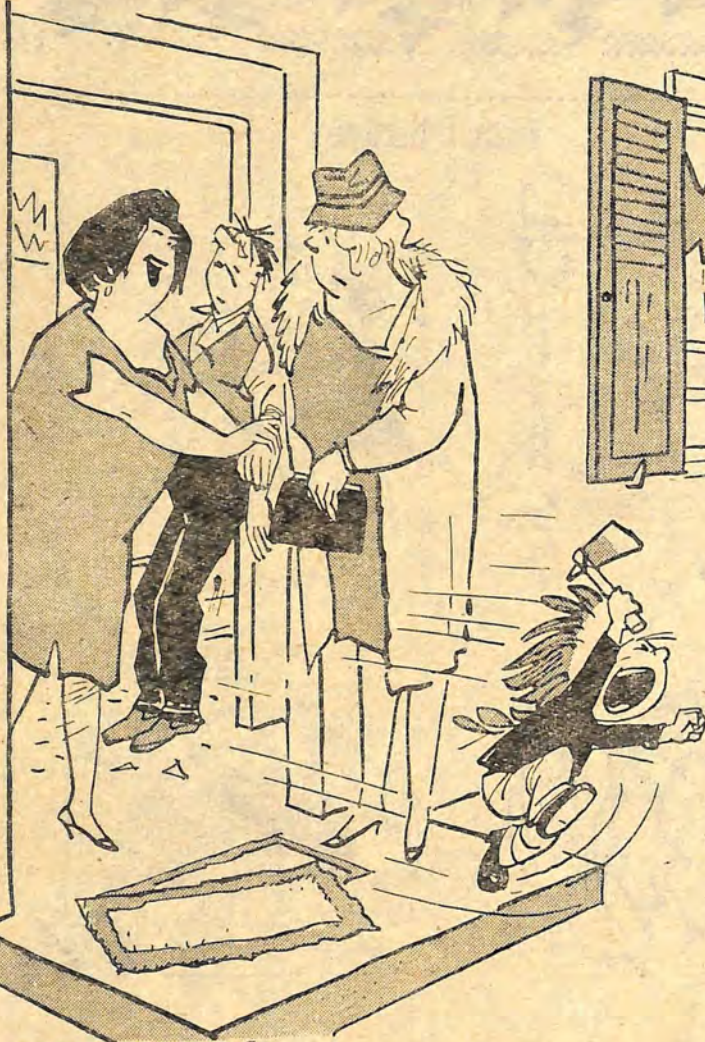
— Onlara aldırmayın Mösyö. Altta kendini asansör zannediyor da...

Asansör ve yolcusu birinci kata çıktılar, arkalarından da hekimle gazeteci. Burada yolcu indi odasına girdi.

Başhekim kendini asansör sanan hastanın yanına yaklaştı. Yakasından tuttuğu gibi zemin kata fırlattı. Sonra gazeteciye döndü ve:

— Asansörü dedi, yerine yollamak âdetimdir!

Dünya Karikatürleri

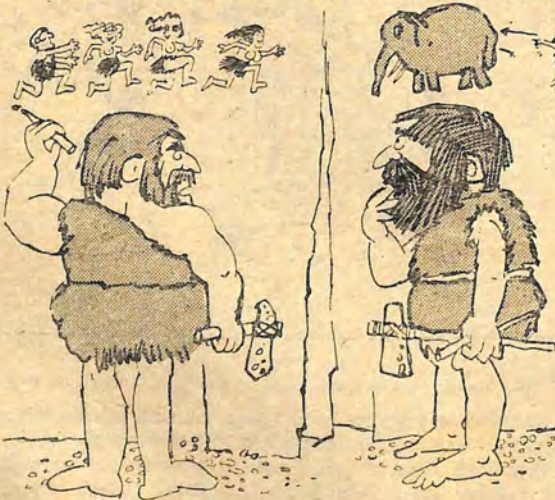
-ÇOK AFFEDERSİNİZ ...
-BİLAKİS, ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ ... BİR ÇOCUĞUMUZ
OLMADI DİYE ÜZÜLMekten KURTULDUK !

-SOFRA DA BÖYLE Mİ HİZMET
EDECEKSİN ?
-NE YAPAYIM, MİSAFİRLERE YE-
MEKLERİN TATSİZLİĞİNİ UNUT-
TURMAK LÂZİM !

-DUPONT, SİZ DE ARKADAŞLA-
RINIZ GİBİ UZAKTAN ÖLÇÜ
ALSANIZA ...
-AMA EFENDİM, BEN MİYOPUM !

TAŞ DEVRİNDE :
-NE BAKIYORSUN ?.. BENİM AVLADIĞIM
DA BUNLAR İSTE !

-ŞEF, SENDE DE HİÇ ZEVLİK YOKMUŞ HANI...BUNLAR
DURURKEN İNSAN BENİ Mİ GÖTÜRÜR ?.

SAYIN ANNE:
ÜTÜ İSTEMEYEN

BOSSA

TREVİRA KUMAŞLARI

SİZİ RAHAT
ETTİRECEKTİR

BOSSA Mamulleri 3500 Bilgili Elemanın Garantisidir.

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİNİ

**BASIN
İLAN KURUMU**
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

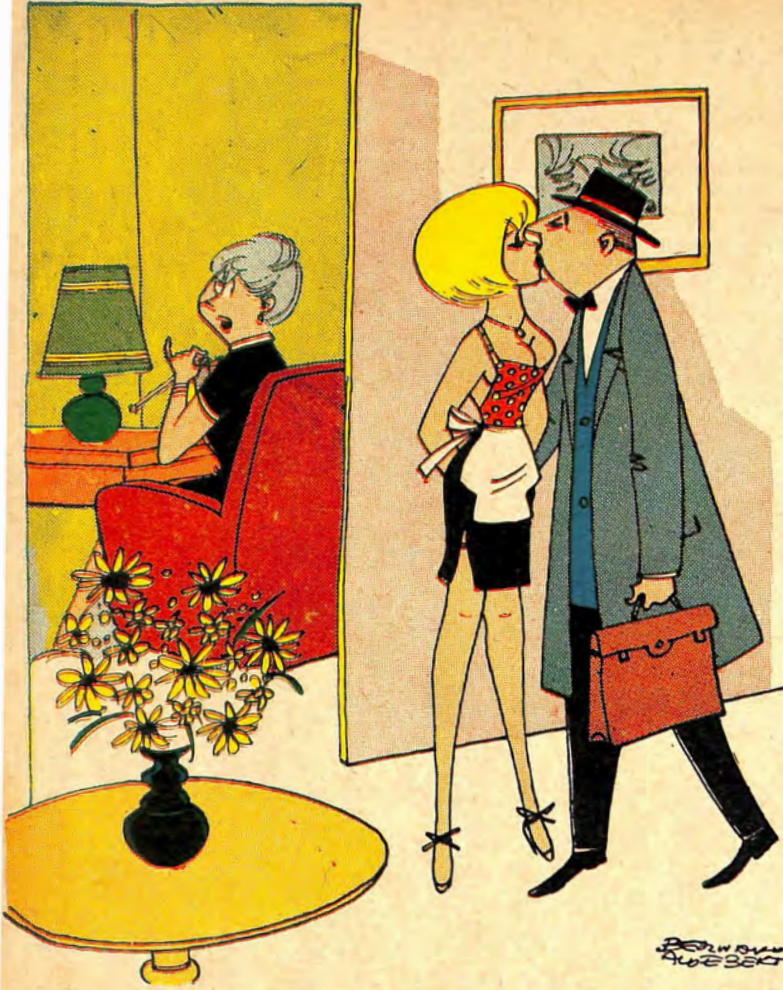
1966 YILINDA

35
milyon

AKBANK

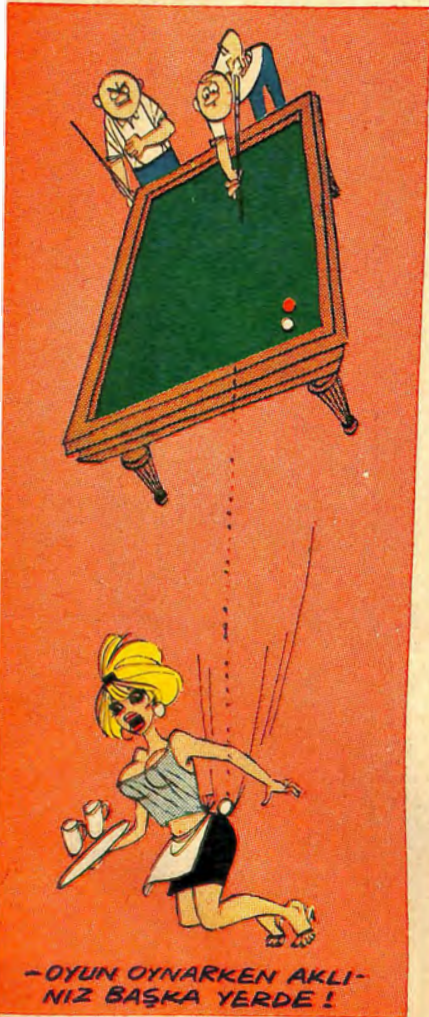
Akhaha

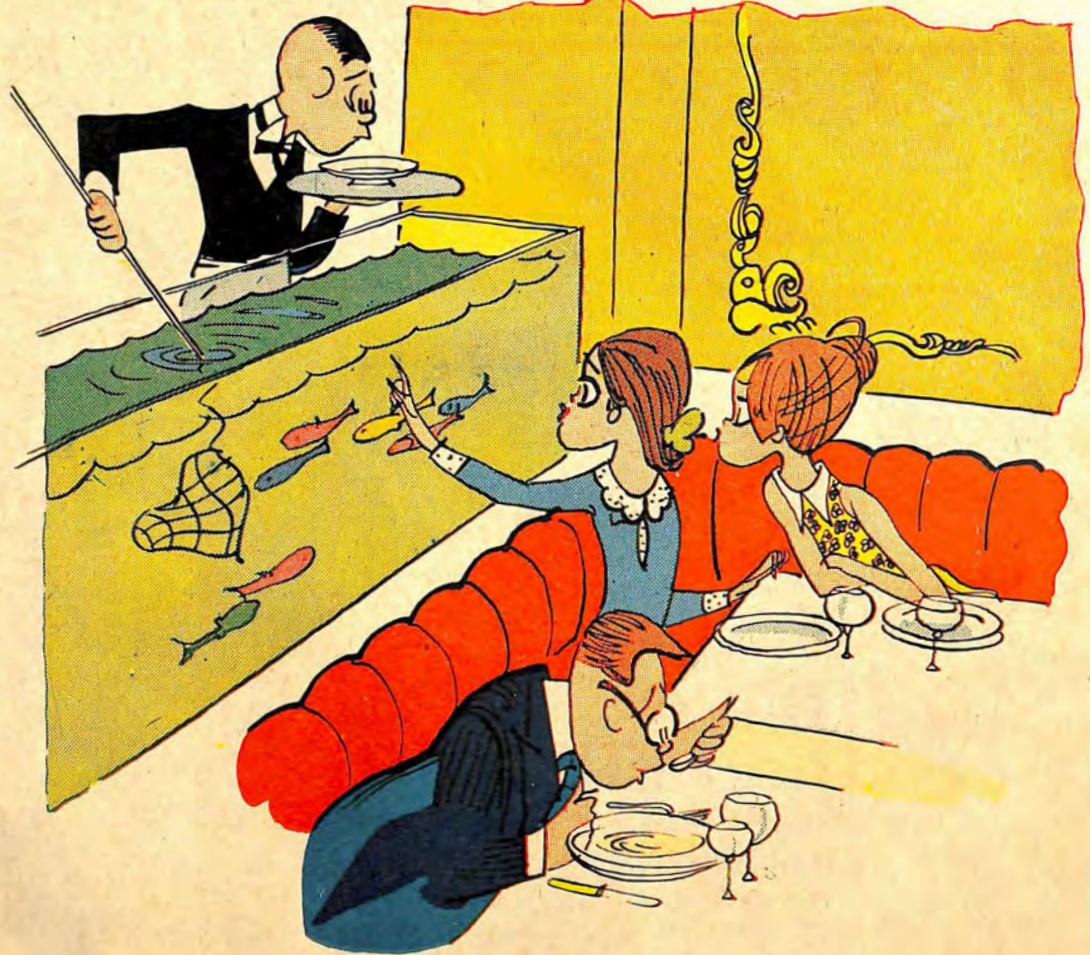
-AYOL CEVAP VERSENE, SEN Mİ GELDİN?

-AAA, ADAM BAYILDI!

-OYUN OYNARKEN AKLI-
NIZ BAŞKA YERDE!

-ŞU MAVİ GÖZLÜYÜ İSTERİM!